

คู่มือ

การประกันคุณภาพการศึกษามุ่งผลสัมฤทธิ์

ปีการศึกษา 2564

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

(IQA-RMUTTO)

เรียบเรียงโดย
สำนักงานประกันคุณภาพ

ประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษา
เรื่อง แนวทางการนำมาตรฐานการอุดมศึกษาสู่การปฏิบัติ
พ.ศ. ๒๕๖๑

เพื่ออนุวัติให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๑ และมติคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงออกประกาศแนวทางการนำมาตรฐานการอุดมศึกษาสู่การปฏิบัติ พ.ศ. ๒๕๖๑ ไว้ดังต่อไปนี้

๑. แนวทางการนำมาตรฐานด้านผลลัพธ์ผู้เรียนสู่การปฏิบัติให้เกิดผล

๑.๑ สถาบันอุดมศึกษาพึงกำหนดนโยบายและทิศทางการผลิตบัณฑิต/การพัฒนาผู้เรียน ให้ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาคีรัฐ ภาคเอกชน และประเทศ ตามระดับความเชี่ยวชาญและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน และตามความได้เปรียบเชิงทรัพยากรและเชิงพื้นที่ ของสถาบัน

๑.๒ สถาบันอุดมศึกษาพึงกำหนดนโยบายการจัดการจัดบริการหลักสูตรด้วยรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งแบบให้ปริญญากับแบบไม่ให้ปริญญา เพื่อส่งเสริมโอกาสการเรียนรู้และการศึกษาตลอดชีวิตของคนไทยหรือ ผู้สนใจเรียนรู้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีหลักสูตรตามมาตรฐานวิชาชีพ หรือหลักสูตรระยะสั้นที่มีเนื้อหา สาระเหมาะสมกับการศึกษาระดับอุดมศึกษาแบบบูรณาการซึ่งตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และนำไป ประยุกต์ใช้ในสภาพบริบทจริงได้

๑.๓ สถาบันอุดมศึกษาพึงสนับสนุนการจัดทำหลักสูตรแบบบูรณาการศาสตร์ทั้งระดับ ปริญญาบัณฑิตหรือระดับบัณฑิตศึกษาในแต่ละคณะ/สถาบัน มีการออกแบบหลักสูตรหรือรายวิชาที่ปรับ ให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน มีหลักสูตรหรือรายวิชาที่เป็นความร่วมมือกับสถานประกอบการ/ หน่วยงานผู้ใช้บัณฑิต มีรายวิชาที่เชื่อมโยงสาระความรู้ที่เป็นวิทยาการก้าวหน้าและเชื่อมโยงกับการนำไปใช้ได้ ในชีวิตจริงทุกหลักสูตรต้องมีการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมทั้ง ๓ ด้าน ตามวิสัยทัศน์และจุดเน้นของ หลักสูตร ได้แก่ การเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ ผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม และพลเมืองที่เข้มแข็ง ซึ่งกำหนดในมาตรฐานการอุดมศึกษา

๑.๔ สถาบันอุดมศึกษาพึงส่งเสริมการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนรู้แบบยืดหยุ่น และเหมาะสมกับการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล โดยให้อิสระกับหลักสูตรในการดำเนินการ ทั้งนี้ ให้มีการกำกับติดตาม ให้ได้คุณภาพทั้งหลักสูตรแบบให้ปริญญาและไม่ให้ปริญญา

สำหรับหลักสูตรแบบให้ปริญญาต้องมีการกำกับติดตามให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานวิชาชีพ

๑.๕ สถาบันอุดมศึกษากำกับดูแลให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับที่เกี่ยวข้อง ทั้งการประกันคุณภาพและการพัฒนาคณาจารย์ให้มีคุณภาพทั้งด้านความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชา ที่รับผิดชอบ สามารถก้าวทันวิทยาการสมัยใหม่ มีความสามารถในการจัดการเรียนรู้ การวิจัยและพัฒนาศาสตร์ ในสาขาวิชาที่รับผิดชอบ รวมทั้ง การส่งเสริมและพัฒนาคณาจารย์ให้ร่วมกันสร้างสรรค์นวัตกรรมการเรียนรู้ ที่แก้ปัญหา/ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน และสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล

๑.๖ สถาบันอุดมศึกษากำกับดูแลให้ทุกหลักสูตรมีการติดตามและประเมินผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ของผู้เรียนที่กำหนดในแต่ละหลักสูตรระหว่างการศึกษาแต่ละช่วงเวลาที่เหมาะสมและรายงาน การดำเนินการที่เป็นไปตามผลสัมฤทธิ์ผู้เรียนทั้ง ๓ ด้าน สำหรับผู้เรียนที่อยู่ในระบบการศึกษาแบบให้ปริญญา

๒. แนวทางการนำมาตรฐานด้านการวิจัยและนวัตกรรมสู่การปฏิบัติให้เกิดผล

๒.๑ สถาบันอุดมศึกษาพึงกำหนดนโยบายและทิศทางการวิจัยที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ และเชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อม ตามจุดเน้นและอัตลักษณ์ของประเภท ของสถาบัน และตามความได้เปรียบเชิงทรัพยากรและเชิงพื้นที่ของสถาบัน

๒.๒ สถาบันอุดมศึกษาพึงส่งเสริมให้เกิดการสร้างงานวิจัย นวัตกรรมทางเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมทางสังคม ตลอดจนทรัพย์สินทางปัญญา ที่ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาครัฐ ภาคเอกชนและของประเทศ โดยยึดแผนยุทธศาสตร์ชาติเป็นหลัก

๒.๓ สถาบันอุดมศึกษาพึงพัฒนาศักยภาพของคณาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาให้มีความสามารถในการสร้างผลงานวิจัยและนวัตกรรม รวมทั้งสนับสนุนและส่งเสริมการจัดหาแหล่งทุนวิจัย การจัดสรรงบประมาณ และทรัพยากรให้เพียงพอในการสร้างผลงานวิจัยและนวัตกรรม ตลอดจนบูรณาการ ทรัพยากรเพื่อทำให้งานวิจัยบรรลุเป้าหมายตามความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในด้านทรัพยากรและในเชิงพื้นที่

๒.๔ สถาบันอุดมศึกษาพึงสร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านการวิจัยและนวัตกรรมทาง เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมทางสังคม กับสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ ตลอดจนองค์กรภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในและ ต่างประเทศ โดยผ่านการวิจัย การผลิตบัณฑิต และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เพื่อการสร้างสรรค งานวิจัยและนวัตกรรมร่วมกัน

๒.๕ สถาบันอุดมศึกษาพึงส่งเสริมการบูรณาการการวิจัยกับการเรียนการสอน เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการวิจัยแก่ผู้เรียนที่นำไปสู่การร่วมสร้างสรรค์งานวิจัยและนวัตกรรมให้กับประเทศและ ในโลกอนาคต

๒.๖ สถาบันอุดมศึกษาพึงจัดให้มีหน่วยงานและระบบบริหารจัดการงานวิจัย นวัตกรรม และทรัพย์สินทางปัญญา ในสถาบันอุดมศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักวิจัยและ สถาบันและสามารถนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการและการพัฒนาความเข้มแข็งให้กับชุมชนสังคม ซึ่งนำไปสู่การเสริมสร้างสมรรถนะในการแข่งขันให้กับประเทศ

๒.๗ สถาบันอุดมศึกษากำกับดูแลให้มีการประกันคุณภาพการวิจัยและนวัตกรรมทุกระดับ ที่เกี่ยวข้องของสถาบัน และการประเมินผลกระทบของผลงานวิจัยและนวัตกรรมของสถาบันอุดมศึกษาที่มีต่อ การพัฒนาผู้เรียน การสร้างคุณภาพชีวิต การสร้างโอกาสตลอดจนการสร้างมูลค่าเพิ่ม และการเพิ่มขีด ความสามารถของประเทศในการแข่งขันระดับนานาชาติ

๓. แนวทางการนำมาตรฐานด้านการบริการวิชาการสู่การปฏิบัติให้เกิดผล

๓.๑ สถาบันอุดมศึกษาพึงกำหนดนโยบายและทิศทางการบริการวิชาการเพื่อให้เกิด ประโยชน์กับชุมชน สังคม และประเทศ ตามจุดเน้นและอัตลักษณ์ของประเภทของสถาบันและตามความ ได้เปรียบเชิงทรัพยากรและเชิงพื้นที่ของสถาบัน ทั้งนี้ ควรให้ความสำคัญกับการบริการวิชาการที่ครอบคลุม ทั้งการบริการวิชาการแบบมีรายได้ แบบให้เปล่า หรือแบบไม่หวังผลกำไร มีผลงานบริการวิชาการที่สามารถ สร้างคุณค่าที่พิจารณาจากรายได้ และ/หรือ สามารถสร้างคุณค่าที่ไม่เน้นรายได้

๓.๒ สถาบันอุดมศึกษาพึงกำกับดูแลกระบวนการให้บริการวิชาการที่มีความโปร่งใส และ ตรวจสอบได้ โดยมุ่งเน้นผลลัพธ์ที่ตอบสนองและสร้างประโยชน์แก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคม ตามความเชี่ยวชาญ และอัตลักษณ์ของสถาบัน

๓.๓ สถาบันอุดมศึกษาพึงประสานความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษา องค์กรภาครัฐ และภาคเอกชน ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมและความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

๕.๕ สถาบันอุดมศึกษาพึงกำหนดแนวทางหรือวิธีการที่สะท้อนถึงการส่งเสริมให้เกิดธรรมาภิบาล รวมทั้งส่งเสริมการกำกับดูแลอย่างมีความรับผิดชอบ ในประเด็นสำคัญ ได้แก่ ภาวะรับผิดชอบต่อผลกระทบของ คณะผู้บริหาร ภาวะรับผิดชอบต่อกลยุทธ์ที่กำหนด ภาวะรับผิดชอบต่อด้านการเงิน ความโปร่งใสในการดำเนินการ การสรรหากรรมการในระดับต่างๆ ของสถาบัน รวมถึงกรรมการสภาสถาบัน และนโยบายในเรื่องการเปิดเผย ข้อมูลข่าวสารของคณะกรรมการสภาสถาบัน การตรวจสอบภายในและภายนอกที่เป็นอิสระและมีประสิทธิภาพ ผล การกำกับดูแลการสรรหาตำแหน่งผู้นำระดับสูงอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบ

๕.๖ สถาบันอุดมศึกษาพึงส่งเสริมให้นำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการดำเนินงานให้มีความ คล่องตัวในทุกพันธกิจ มีการจัดระบบรวบรวม วิเคราะห์ และจัดการข้อมูลที่เหมาะสมในทุกระดับและทุกส่วนงาน เพื่อใช้ในการวางแผนดำเนินงาน การวัดวิเคราะห์ผลลัพธ์ ตลอดจนการทบทวนและปรับปรุงการดำเนินงาน รวมถึงใช้ในการบริหารความเสี่ยงโดยรวมของสถาบันอุดมศึกษา

๕.๗ สถาบันอุดมศึกษาพึงใช้ประโยชน์จากข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบเพื่อมั่นใจว่าผลลัพธ์ การดำเนินงานของสถาบันตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกได้อย่างดีเทียบกับสถาบันอื่นๆ ที่มีจุดเน้นอย่างเดียวกัน ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อสร้างความเป็นเลิศทั้งด้านการบริหารจัดการหลักสูตร การวิจัยและนวัตกรรม การบริการวิชาการ และด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย

๕.๘ สถาบันอุดมศึกษามีระบบประกันคุณภาพที่รับประกันความสำเร็จตามมาตรฐาน การอุดมศึกษาทั้ง ๕ ด้าน และเป็นไปตามกฎกระทรวงว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา ตามเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตรระดับอุดมศึกษา ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานอื่นๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ตลอดจนมีการนำผลการประกันคุณภาพไปทบทวนเพื่อปรับแผนกลยุทธ์ในการ

ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกและรองรับโลกในอนาคต สถาบันอุดมศึกษา มีการติดตามรายงานผลลัพธ์ รวมทั้งการปรับปรุงผลการดำเนินงานในด้านที่สำคัญ ได้แก่

๕.๘.๑ ผลลัพธ์ด้านผู้เรียน ด้านการวิจัยและนวัตกรรม ด้านการบริการวิชาการ ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย และผลลัพธ์ตามพันธกิจที่สำคัญอื่นๆ ของสถาบัน

๕.๘.๒ ผลลัพธ์ด้านระบบปฏิบัติการ ทั้งด้านประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และผลิตภาพ ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนวิธีคิด ปรับวิธีทำงาน เพื่อผลลัพธ์ที่ดีกว่า

๕.๘.๓ ผลลัพธ์ด้านการมุ่งเน้นบุคลากร ทั้งด้านอัตรากำลังและขีดความสามารถ ของบุคลากร ด้านบรรยากาศการทำงาน ด้านความผูกพันของบุคลากร ด้านพัฒนาบุคลากร ฯลฯ

๕.๘.๔ ผลลัพธ์ด้านการนำองค์กรและการกำกับดูแล ทั้งผลลัพธ์ด้านการสื่อสารและ สร้างความผูกพันกับบุคลากร ด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย ด้านประพฤติปฏิบัติอย่างมีจริยธรรม ฯลฯ

๕.๙ สภาสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการตามภาระหน้าที่ที่กำหนดในกฎหมายอย่างครบถ้วน มีการกำกับดูแลให้การดำเนินงานทุกพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษามีคุณภาพและเป็นไปตามมาตรฐานการ อุดมศึกษา ทั้ง ๕ ด้าน กำกับดูแลให้การดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาเป็นไปตามกฎกระทรวงว่าด้วยการ ประกันคุณภาพการศึกษา ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานอื่นๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ตลอดจนกำกับดูแลให้การ ดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาและของสภาสถาบันมีธรรมาภิบาล

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑

(ศาสตราจารย์วิชัย ธีระระกุล)

รองประธานกรรมการ

ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการการอุดมศึกษา

คำนำ

การประกันคุณภาพการศึกษา ตามเจตนารมณ์ของกฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษา โดยมีกลไกในการควบคุมตรวจสอบระบบการบริหารคุณภาพการศึกษาที่สถานศึกษา จัดขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาและสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและสาธารณชนว่าสถานศึกษานั้น สามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และบรรลุเป้าประสงค์ของหน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแล

ทั้งนี้ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้มีการปรับปรุงมาอย่างต่อเนื่องตามระบบการพัฒนาของสถาบันการศึกษา ปรับเปลี่ยนให้ทันสมัยตามความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สภาพสังคม เศรษฐกิจ ความรู้และทักษะในอนาคต ที่ตลาดแรงงานต้องการ ตลอดจนพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกได้ดำเนินการทบทวนตัวชี้วัดการประกันคุณภาพการศึกษา ให้มีความทันสมัย สอดคล้องกับประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ. 2561 และบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ของอุดมศึกษา เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2561 เป็นต้นไป สำนักงานประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก จึงได้จัดพิมพ์คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยฯ ขึ้น เพื่อให้คณะและหน่วยงานในสังกัดใช้เป็นแนวทางในการกำกับและพัฒนาคุณภาพ การจัดการศึกษา ซึ่งเนื้อหาจะประกอบด้วยระบบการประกันคุณภาพภายในระดับมหาวิทยาลัย ระดับคณะหน่วยงาน และระดับหลักสูตร/ แนวทางการวิเคราะห์และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษา ตลอดจนกระบวนการประเมินคุณภาพภายใน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารฉบับนี้จะเป็นคู่มือส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถดำเนินการประกันคุณภาพภายในได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่การพัฒนากระบวนการประกันคุณภาพภายในที่เข้มแข็ง อันจะเป็นกลไกสำคัญสู่การพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานของอุดมศึกษาที่ต่อเนื่องและยั่งยืนต่อไป

สำนักงานประกันคุณภาพ

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 การประกันคุณภาพการศึกษา

- 1) เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา
- 2) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา
- 3) การประกันคุณภาพการศึกษา
- 4) ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษากับการประกันคุณภาพการศึกษา
- 5) ความเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพ

บทที่ 2 การประกันคุณภาพภายใน

- 1) พัฒนาการของระบบการประกันคุณภาพการศึกษา
- 2) การประกันคุณภาพการศึกษารอบใหม่ (ปีการศึกษา 2557-2561)
- 3) กระบวนการและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา (ปีการศึกษา 2557-2561)

บทที่ 3 นิยามศัพท์

บทที่ 4 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

บทที่ 5 ตัวชี้วัด ระดับหลักสูตร

บทที่ 6 ตัวชี้วัด ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา

บทที่ 7 ตัวชี้วัด ระดับมหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

บทที่ 1

การประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

1. เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา

1.1 ความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา

ภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัติมี 4 ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัยการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม การดำเนินการตามภารกิจทั้ง 4 ประการดังกล่าว มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ปัจจุบันมีปัจจัยภายในและภายนอกหลายประการที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการ ปัจจัยดังกล่าวคือ

1) คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิตภายในประเทศที่มีแนวโน้มแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวมของประเทศในระยะยาว

2) ความท้าทายของโลกาภิวัตน์ต่อการอุดมศึกษา ทั้งในประเด็นการบริการการศึกษาข้ามพรมแดน และการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิต การประกอบอาชีพของบัณฑิตในอนาคต อันเป็นผลจากการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งทั้งสองประเด็นต้องการการรับประกันของคุณภาพการศึกษา

3) สถาบันอุดมศึกษามีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้ และผลิตบัณฑิต ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ระดับท้องถิ่นและชุมชน

4) สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (public information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเสีย ทั้งนักศึกษาผู้จ้างงานผู้ประกอบการรัฐบาลและประชาชนทั่วไป

5) สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วม (participation) มีความโปร่งใส (transparency) และมีความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ (accountability) ตามหลักธรรมาภิบาล

6) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในรวมถึงให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

7) คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2549 เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

8) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2552 และคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศแนวทางการปฏิบัติตามกรอบ

มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2552 เพื่อให้การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา

9) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2554 เพื่อเป็นกลไกส่งเสริมและกำกับให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่ม

10) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2561 เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2561 เพื่อให้สอดคล้องตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ และใช้เป็นกลไกระดับกระทรวงระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน ในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษาให้เป็นที่ไปตามหลักการข้างต้น โดยมีการกำกับติดตาม ตรวจสอบ ประเมินและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษาจะครอบคลุมด้านผลลัพธ์ผู้เรียน การวิจัยและนวัตกรรม การบริการวิชาการแก่สังคม ศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย และการบริหารจัดการ ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน โดยเน้นความรับผิดชอบต่อสังคมและสามารถตรวจสอบได้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสำคัญ คือ การจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษามีคุณลักษณะของคนไทยที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาร่วมกับต้นสังกัดจำเป็นต้องพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1) เพื่อให้สถาบันได้มีการพัฒนามุ่งสู่วิสัยทัศน์ และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยระบบดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ พรบ. และเป็นไปตามกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว มาตรฐานระดับชาติและนานาชาติ

2) เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานตั้งแต่ระดับหลักสูตร คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่า และสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวม ตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้น ๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดในองค์ประกอบคุณภาพต่างๆ ว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน

3) เพื่อให้หลักสูตร คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าและสถาบันอุดมศึกษาทราบสถานภาพของตนเองอันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (targets) และเป้าประสงค์ (goals) ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเอง

4) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงาน เพื่อนำไปปรับปรุงผลการดำเนินการในแต่ละระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับขีดความสามารถของสถาบัน

5) เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด

6) เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีข้อมูล พื้นฐานที่จำเป็น สำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

2. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา

2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ถือเป็น แผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นกฎหมายบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2559 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2564 นั้น มีหลักการสำคัญคือ “ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” มุ่งสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับคนไทย พัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ มีวินัย ใฝ่รู้มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบต่อสังคม มีคุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะหน่วยงานหลักในภาคการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพคนของประเทศ ได้ตระหนักถึงความสำคัญ ดังกล่าว ดังนั้น ภายใต้วิสัยทัศน์ “มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้คู่คุณธรรม มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุข ในสังคม” ของแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ฉบับนี้ จึงได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์และวางเป้าหมายที่สามารถตอบสนองการพัฒนาที่สำคัญในด้านต่างๆ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยุทธศาสตร์พัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน การวัดและ ประเมินผล ที่มุ่งหวังให้คนไทยมีคุณธรรมจริยธรรม มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาประเทศ ในอนาคต ซึ่งตอบสนองการพัฒนาในด้านคุณภาพและด้านการตอบโจทย์บริบทที่เปลี่ยนแปลง ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยุทธศาสตร์ผลิต พัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา ที่มุ่งหวัง ให้มีการผลิตครูได้สอดคล้องกับความต้องการในการจัดการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท และมีสมรรถนะ ตามมาตรฐานวิชาชีพ สามารถใช้ศักยภาพในการสอนได้อย่างเต็มที่ ซึ่งตอบสนองการพัฒนาในด้านคุณภาพ ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์ผลิตและพัฒนากำลังคน รวมทั้งงานวิจัยที่สอดคล้องกับ ความต้องการของการพัฒนาประเทศ ที่มุ่งหวังให้กำลังคนได้รับการผลิตและพัฒนาเพื่อเสริมสร้างศักยภาพ การแข่งขันของประเทศ และมีองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรมสนับสนุนการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ซึ่งตอบสนองการพัฒนาในด้านคุณภาพ และด้านการตอบโจทย์บริบทที่เปลี่ยนแปลง ยุทธศาสตร์ที่ 4 ยุทธศาสตร์ขยายโอกาสการเข้าถึงบริการทางการศึกษาและการเรียนรู้ อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ที่มุ่งหวังให้การบริการการศึกษาแก่ผู้เรียนทุกกลุ่มทุกวัยในระดับที่เหมาะสมกับ สภาพบริบทและสภาพพื้นที่ ซึ่งตอบสนองการพัฒนาในด้านการเข้าถึงการให้บริการและด้านความเท่าเทียม ยุทธศาสตร์ 5 ยุทธศาสตร์ส่งเสริมและพัฒนาระบบเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา ที่มุ่งหวัง ให้คนไทยได้รับโอกาสในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งตอบสนอง การพัฒนาในด้านการเข้าถึงการให้บริการ ด้านความเท่าเทียม และด้านประสิทธิภาพ ยุทธศาสตร์ 6 ยุทธศาสตร์พัฒนาระบบบริหารจัดการ และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม ในการจัดการศึกษา ที่มุ่งหวังให้มีการใช้ทรัพยากรทั้งด้านงบประมาณและบุคลากรได้อย่างคุ้มค่า ไม่เกิดการสูญเปล่า และมีความคล่องตัว ซึ่งตอบสนองการพัฒนาในด้านประสิทธิภาพ ในขั้นตอนการกำหนดสาระสำคัญของแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ข้างต้นซึ่งประกอบด้วย เป้าหมายหลัก วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์นั้น จะเน้นให้ความสำคัญในการวิเคราะห์ความเชื่อมโยง

ระหว่างยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) และแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2574 กับทิศทางที่จะพัฒนาการศึกษาในมิติต่างๆ ทั้งในมิติด้านความมั่นคง มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสังคม และมิติด้านการบริหารจัดการภาครัฐ รวมทั้งได้วิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั้งภายนอกและภายใน (SWOT) ที่เกี่ยวข้องกับการทรงศึกษาธิการทั้งหมด ได้แก่ สถานการณ์ ความขัดแย้งของคนภายในประเทศอันเนื่องมาจากปัญหาทางการเมือง ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ การติดกักตักประเทศที่มีรายได้ปานกลางอันเนื่องมาจากสภาวะทางเศรษฐกิจ ปัญหาคุณภาพแรงงาน โครงสร้างประชากรเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงเขตเศรษฐกิจอาเซียน การก้าวกระโดดของเทคโนโลยีไปสู่สังคมดิจิทัล เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของโลก (SDGs) อำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (มาตรา 44) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 รวมทั้งใช้ผลการประเมินของแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ที่ผ่านมา การตรวจสอบสถานภาพด้านต่างๆ ของกระทรวงศึกษาธิการในปัจจุบัน และการคาดการณ์แนวโน้มการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการในอนาคตมาใช้ในการร่วมวิเคราะห์ สำหรับการนำแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ไปสู่การปฏิบัติ(Implement) จะเน้นให้ความสำคัญกับการถ่ายทอดสาระสำคัญของแผนพัฒนาฯ ไปสู่ การจัดทำแผนปฏิบัติราชการของทุกองค์กรหลักและหน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีเงื่อนไข ที่สำคัญคือการกำหนดเจ้าภาพหลักผู้รับผิดชอบในแต่ละตัวชี้วัดของแผนฯ และใช้กลไกการกำกับ ติดตาม รายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัด โดยคณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค สำหรับการขับเคลื่อนแผนงาน/โครงการในระดับพื้นที่ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษา นั้น จะมีคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัด เป็นกลไกหลักในการประสานงานร่วมกับภาคเอกชน สถานประกอบการ และภาคประชาสังคมอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา และ สถาบันทางสังคมอื่นๆ เพื่อให้เป็นไปตามแนวนโยบายประชารัฐ ทั้งนี้ ในการประเมินผลความสำเร็จของแผนพัฒนาการศึกษาฯ เมื่อได้รวบรวมข้อมูลสถิติที่สะท้อนผลการดำเนินงานจริงในแต่ละตัวชี้วัดและนำมาเปรียบเทียบกับค่าเป้าหมายตามที่ระบุไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาฯ จะสามารถประเมินความสำเร็จ ทั้งในภาพรวมของแผนพัฒนาการศึกษาฯ และสามารถประเมินผลในระดับยุทธศาสตร์โดยจะมีการประเมิน ในช่วงระยะครึ่งแผนฯ ก่อน (ประมาณปี 2562) เพื่อทำการพิจารณาทบทวนปรับปรุงยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และแนวทางการดำเนินงาน ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น หลังจากนั้นจึงทำการประเมินเมื่อสิ้นสุดระยะของแผนพัฒนาการศึกษาฯ อีกครั้ง ในปี 2564 เพื่อนำผลการประเมินไปใช้ในการวิเคราะห์จัดทำแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2565 - 2569) ต่อไป

2.2 มาตรฐานการอุดมศึกษา

ที่ปรากฏตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2561 เรื่องมาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ.2561 ประกอบด้วยมาตรฐาน 5 ด้าน ได้แก่มาตรฐานด้านผลลัพธ์ผู้เรียน มาตรฐานด้านการวิจัยและนวัตกรรม มาตรฐานด้านการบริการวิชาการ มาตรฐานด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย และมาตรฐานด้านการบริหารจัดการ ซึ่งสอดคล้องกับ มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 ที่ต้องการ พัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน โดยคนไทย 4.0 จะต้อง ดำรงความเป็นไทยและแข่งขันได้ในเวทีโลก นั่นคือเป็นคนดี มีคุณธรรม ยึดค่านิยมร่วมของสังคม เป็นฐานในการพัฒนาตนให้เป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะ 3 ด้าน ดังต่อไปนี้ ผู้เรียนรู้ ผู้ร่วมสร้างสรรค์ นวัตกรรม และ พลเมืองที่เข้มแข็ง

นอกเหนือจากมาตรฐานการอุดมศึกษาที่เป็นมาตรฐานแม่บทแล้ว คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้จัดทำ มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2551 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาสถาบันอุดมศึกษา ตามกลุ่มสถาบันที่มีปรัชญา วัตถุประสงค์ และพันธกิจในการจัดตั้งที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพ ประกอบด้วยมาตรฐานหลัก 2 ด้าน คือ มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา และมาตรฐานด้านการดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง และกลุ่ม ง สถาบัน ที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก นอกจากนั้น ยังได้จัดทำกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552 เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อเป็นการ ประกันคุณภาพบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา โดยกำหนดให้คุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิและ สาขาวิชาต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้อย่างน้อย 5 ด้าน คือ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้าน ทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิง ตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

2.3 กฎกระทรวงว่าด้วย การจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.2564

การจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็นไปตาม มาตรา 24 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562 กำหนดให้มีการจัดสถาบันอุดมศึกษาเป็นกลุ่มได้ โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมาย พันธกิจ ยุทธศาสตร์ ศักยภาพ และผลการดำเนินงานที่ผ่านมาของสถาบันอุดมศึกษาแต่ละกลุ่ม โดยต้องกำหนดมาตรการส่งเสริม สนับสนุน ประเมินคุณภาพ กำกับดูแล และจัดสรรงบประมาณกับการจัดกลุ่มดังกล่าว เป็นไปตามที่กำหนดใน กฎกระทรวง การจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2564 หมวด 1 หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการจัดกลุ่ม สถาบันอุดมศึกษา ประกาศเมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2564 กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาคำนึงถึงศักยภาพและ ความพร้อมของส่วนงาน ภายในสถาบันโดยกำหนดให้มีการจัดสถาบันอุดมศึกษาเป็นกลุ่ม ดังต่อไปนี้

- (1) กลุ่มพัฒนาการวิจัยระดับแนวหน้าของโลก
- (2) กลุ่มพัฒนาเทคโนโลยีและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรม
- (3) กลุ่มพัฒนาชุมชนท้องถิ่นหรือชุมชนอื่น

- (4) กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา
- (5) กลุ่มผลิตและพัฒนาบุคลากรวิชาชีพและสาขาจำเพาะ
- (6) กลุ่มอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

3. การประกันคุณภาพการศึกษา

ก่อนมีประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ทบวงมหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาและได้จัดทำประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องนโยบายและแนวปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษามาตั้งแต่ปี พ.ศ.2539 เพื่อเป็นแนวทางในการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาตามหลักการสำคัญ 3 ประการ คือ การให้เสรีภาพทางวิชาการ (academic freedom) ความมีอิสระในการดำเนินการของสถาบัน (institutional autonomy) และความพร้อมของสถาบันที่จะรับการตรวจสอบคุณภาพจากภายนอกตามหลักการของความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (accountability)

ต่อมาพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 ได้ระบุให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546 และกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบาย แผนพัฒนา และมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติ สนับสนุนทรัพยากร ติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับปริญญาตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษาแต่ละแห่งและกฎหมายที่เกี่ยวข้องสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงมีหน้าที่ร่วมกับสถานศึกษาในการจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา

3.1.1 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

ด้วยกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 ข้อ 33 ให้สถาบันอุดมศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการและความมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่องและเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก สถาบันจึงมีอิสระในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในที่เหมาะสมสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของสถาบัน โดยอาจเป็นระบบประกันคุณภาพที่ใช้กันแพร่หลายในระดับชาติหรือนานาชาติ หรือเป็นระบบเฉพาะที่สถาบันพัฒนาขึ้นเอง แต่ไม่ว่าจะเป็นระบบคุณภาพแบบใด จะต้องมีการดำเนินงานที่เริ่มต้นจากการวางแผน การดำเนินงานตามแผน การตรวจสอบประเมิน และการปรับปรุงพัฒนา ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินการกิจของสถาบันบรรลุ

เป้าประสงค์และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็เป็นหลักประกันแก่สาธารณชนให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพหลักการที่สำคัญในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพและตัวชี้วัดการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

หลักการสำคัญในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษามีดังต่อไปนี้

1) ส่งเสริมพันธกิจหลักและพันธกิจสนับสนุนของการอุดมศึกษาภายใต้ความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553

2) เป็นระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ครอบคลุมปัจจัยนำเข้า และกระบวนการ ซึ่งสามารถส่งเสริมและนำไปสู่ผลลัพธ์ของการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ

3) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา รอบใหม่ ประกอบด้วย การประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยจะเริ่มใช้ในปีการศึกษา 2557

- ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวชี้วัดและเกณฑ์การประเมินฯ จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

- ระบบการประกันคุณภาพภายในระดับคณะและระดับสถาบัน เป็นการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาที่คณะและสถาบันพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการและควมมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา ซึ่งจะประเมินตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและสถาบันต้องการให้คณะและสถาบันพัฒนาตามศักยภาพและประเภทของกลุ่มสถาบัน ซึ่งเป็นการประเมินความเข้มแข็งทางวิชาการ

4) ให้อิสระกับสถาบันอุดมศึกษาในการออกแบบระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

5) เชื่อมโยงกับระบบคุณภาพอื่นที่กำหนดและเป็นนโยบายของ กก. โดยเฉพาะเรื่องกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และการเชื่อมโยงกับการประกันคุณภาพภายนอกของ สมศ. เพื่อไม่ให้เป็นการทำงานซ้ำซ้อนเกินความจำเป็นหรือสร้างภาระการทำงานของหน่วยงาน

3.1.2 มาตรฐาน ตัวชี้วัด และเกณฑ์ประเมินคุณภาพ

มาตรฐานที่เป็นกรอบสำคัญในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา คือ มาตรฐานการอุดมศึกษา ในขณะเดียวกันสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอีกมาก เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. หรือกรอบการปฏิบัติราชการตามมิติต่างๆ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ในกรณีมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นต้น

กำหนดตัวชี้วัด เป็น 2 ประเภท คือ ตัวชี้วัดเชิงปริมาณ และตัวชี้วัดเชิงคุณภาพ ดังนี้

1) ตัวชี้วัดเชิงคุณภาพจะระบุเกณฑ์มาตรฐานเป็นข้อๆ กำหนดเกณฑ์การประเมินตัวชี้วัดเป็น 5 ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 การประเมินเชิงคุณภาพนี้จะมีทั้งการนับจำนวนข้อและระบุว่าผลการดำเนินงานได้กี่ข้อ ได้คะแนนเท่าใด กรณีที่ไม่ดำเนินการใดๆ หรือดำเนินการไม่ครบที่จะได้ 1 คะแนน ให้ถือว่าได้ 0 คะแนน และการประเมินโดยกำหนดการให้คะแนนตามที่ได้คณะหรือสถาบันดำเนินการ และกรรมการประเมิน (peer review) จะพิจารณาผลการดำเนินการนั้นๆ ร่วมกันก่อนที่จะบันทึกคะแนน โดยมีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 0-5

2) ตัวชี้วัดเชิงปริมาณอยู่ในรูปของร้อยละหรือค่าเฉลี่ย กำหนดเกณฑ์การประเมินเป็นคะแนนระหว่าง 1 ถึง 5 โดยเป็นค่าต่อเนื่อง (มีจุดทศนิยม) สำหรับการแปลงผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัด (ซึ่งอยู่ในรูปร้อยละหรือค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนทำโดยการเทียบบัญญัติไตรยางศ์ โดยที่แต่ละตัวชี้วัดจะกำหนดค่าร้อยละหรือค่าเฉลี่ยที่คิดเป็นคะแนนเต็ม 5 ไว้

คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา ได้กำหนดให้มีระบบประกันคุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ นำไปใช้เป็นแนวทาง (Guideline) ในการจัดทำระบบการประกันคุณภาพภายในของแต่ละสถาบันตามความสมัครใจภายใต้การกำกับดูแลของสภาสถาบันอุดมศึกษา โดยระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในจะครอบคลุมพันธกิจหลัก 4 ประการของการอุดมศึกษาและพันธกิจด้านการบริหารจัดการ ได้แก่ (1) พันธกิจด้านการผลิตบัณฑิต (2) พันธกิจด้านการวิจัย (3) พันธกิจด้านการบริการวิชาการ (4) พันธกิจด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และการบริหารจัดการ สำหรับการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร จะเน้นพันธกิจในด้านการผลิตบัณฑิตเป็นสำคัญ ส่วนพันธกิจด้านอื่นๆ จะเป็นการบูรณาการเข้าไว้ด้วยกัน หากเป็นตัวชี้วัดในระดับคณะและสถาบันจะครอบคลุมพันธกิจหลักของการอุดมศึกษา รวมทั้งการบริหารจัดการได้ทั้งหมด ซึ่งสามารถชี้วัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจเหล่านั้นได้ทั้งหมด ในบทที่ 4 ถึงบทที่ 6 ของคู่มือฉบับนี้จึงได้พัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษานำไปเป็นกรอบในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาตั้งแต่ระดับหลักสูตร ระดับคณะและระดับสถาบัน การพัฒนาตัวชี้วัดและเกณฑ์การประเมินจะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับ ติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ และตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นควรเชื่อมโยงหรือเป็นเรื่องเดียวกันกับการประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประกันคุณภาพการศึกษาเน้นที่ปัจจัยนำเข้า และกระบวนการ ซึ่งภายในตัวชี้วัดที่เป็นกระบวนการให้สามารถสะท้อนผลลัพธ์ของการดำเนินการตามกระบวนการดังกล่าวด้วย

3.1.3 กลไกการประกันคุณภาพ

ในด้านของกลไกการประกันคุณภาพ ผู้ที่มีความสำคัญส่งผลให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จและนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง คือ คณะกรรมการระดับนโยบายและผู้บริหารสูงสุดของสถาบันที่จะต้องให้ความสำคัญและกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจนและเข้าใจร่วมกันทุกระดับ โดยมอบหมายให้หน่วยงานหรือคณะกรรมการรับผิดชอบในการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และกระตุ้นให้เกิดการ

พัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ คือ การจัดระบบประกันคุณภาพ พร้อมทั้งกำหนดตัวชี้วัดและเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสมสำหรับคณะและสถาบัน ระบบประกันคุณภาพที่ใช้ต้องสามารถเชื่อมโยงให้เกิดคุณภาพของการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร ระดับคณะวิชา ไปจนถึงระดับสถาบัน โดยอาจจำเป็นต้องจัดทำคู่มือคุณภาพในแต่ละระดับเพื่อกำกับการดำเนินงาน แต่ที่สำคัญคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ต้องประสานงานและผลักดันให้เกิดระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถใช้งานร่วมกันได้ทุกระดับ

3.1.4 ระบบฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศ

การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการประกันคุณภาพ การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานจะไม่สามารถทำได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ หากปราศจากฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศที่เป็นจริง ถูกต้องตรงกันทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร คณะวิชา และสถาบัน ตลอดจนเป็นข้อมูลที่สามารถเรียกใช้ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ระดับสารสนเทศที่ดี มีประสิทธิภาพ จึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา และส่งผลต่อคุณภาพในทุกขั้นตอนการดำเนินงานตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงาน การตรวจสอบประเมิน ตลอดจนถึงการปรับปรุงและพัฒนา

4. ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษากับการประกันคุณภาพการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ในหมวด 5 ที่ว่าด้วยการบริหารและการจัดการศึกษา มาตรา 34 ได้กำหนดให้ คณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา คณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาเพื่อใช้เป็นกลไกระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษาและระดับหน่วยงาน เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายการพัฒนาการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาต่อไป มาตรฐานการอุดมศึกษาที่จัดทำขึ้นฉบับนี้ได้ใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติที่เปรียบเสมือนร่มใหญ่เป็นกรอบในการพัฒนา โดยมีสาระสำคัญที่ครอบคลุมเป้าหมายและหลักการของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทย และเป็นมาตรฐานที่คำนึงถึงความหลากหลายของกลุ่มหรือประเภทของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ทุกสถาบันสามารถนำไปใช้กำหนด พันธกิจและมาตรฐานของการปฏิบัติงานได้

คณะกรรมการการอุดมศึกษายังได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ อาทิ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา หลักเกณฑ์การขอเปิดและดำเนินการหลักสูตรระดับปริญญาในระบบการศึกษาทางไกล หลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาประเมินคุณภาพการจัดการศึกษานอกสถานที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและยกระดับมาตรฐานในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีความทัดเทียมกันและ

พัฒนาสู่สากล ซึ่งทำให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดการศึกษาได้อย่างยืดหยุ่น คล่องตัว และต่อเนื่องในทุกระดับการศึกษา ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงมาตรฐานคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

เพื่อให้การจัดการศึกษาทุกระดับและทุกประเภทมีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนดทั้งมาตรฐานการศึกษาระดับชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา และสัมพันธ์กับมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอื่นๆ รวมถึงกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ จึงจำเป็นต้องมีระบบประกันคุณภาพที่พัฒนาขึ้นตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 ทั้งนี้ ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษา หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และการประกันคุณภาพการศึกษา

5. ความเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพ

การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาปกติที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการควบคุมดูแลปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพ มีการตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอย่างสม่ำเสมอ ด้วยเหตุนี้ระบบประกันคุณภาพภายในจึงต้องดูแลทั้งปัจจัยนำเข้า (input) กระบวนการ (process) และผลผลิตหรือผลลัพธ์ (output/outcome) ซึ่งต่างจากการประเมินคุณภาพภายนอกที่เน้นการประเมินผลการจัดการศึกษา ดังนั้น ความเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในกับการประเมินคุณภาพภายนอกจึงเป็นสิ่งจำเป็น

เมื่อสถาบันอุดมศึกษามีการดำเนินการประกันคุณภาพภายในแล้ว จำเป็นต้องจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายใน โดยใช้รูปแบบการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายในตามที่กำหนดในระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ (CHE QA Online) ซึ่งเป็นการบันทึกผลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาผ่านทางระบบออนไลน์ ตั้งแต่การจัดเก็บข้อมูลพื้นฐาน เอกสารอ้างอิง การประเมินตนเอง การประเมินของคณะกรรมการประเมินคุณภาพ เพื่อนำเสนอสภาสถาบัน หน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะเป็นข้อมูลเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในของสถาบัน การติดตามตรวจสอบของต้นสังกัด ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องจัดทำรายงานการประเมินตนเองที่มีความลุ่มลึก สะท้อนภาพที่แท้จริงของสถาบันในการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับหลักสูตร การดำเนินการของคณะและสถาบัน เพื่อการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกไปรับใช้สังคม

บทที่ 2

การประกันคุณภาพการศึกษา

1. พัฒนาการของระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

เป็นที่ทราบกันดีว่าระบบการประกันคุณภาพการศึกษาจำเป็นต้องมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องตามระดับการพัฒนาของสถาบันการศึกษา ตามความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สภาพสังคม เศรษฐกิจ ความรู้และทักษะในอนาคตที่ตลาดงานต้องการ และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้น ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาและระบบการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกจึงมีการปรับปรุงมาโดยตลอด ปัจจุบันระบบการประกันคุณภาพภายในเข้าสู่รอบที่สาม (2557-2561) และระบบการประเมินคุณภาพภายนอกเข้าสู่รอบที่สี่ (2558-2562)

ระบบการประกันคุณภาพภายในที่พัฒนาโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เริ่มใช้มาตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นระบบแรกที่ทำให้สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งได้นำไปใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานในทุกปีการศึกษา และให้สถาบันอุดมศึกษาเพิ่มเติมประเด็นการประเมินที่สะท้อนเอกลักษณ์ของแต่ละสถาบัน ในรอบแรกนี้ตัวชี้วัดประเมินผลการดำเนินงานมีทั้งตัวชี้วัดที่เป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลผลิตหรือผลลัพธ์ โดยครอบคลุมองค์ประกอบคุณภาพตามกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา สถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2546 ตอบสนองเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรฐานการศึกษาของชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษา และมาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันกับตัวชี้วัดการประเมินคุณภาพภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือ สมศ. ภายใต้หลักการสำคัญคือไม่เป็นภาระซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงานของสถาบันอุดมศึกษา ตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นสามารถประเมินได้ครบทุกมิติของระบบการประกันคุณภาพ คือ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิตหรือผลลัพธ์ อีกทั้ง ยังมีความสมดุลระหว่างมุมมองการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านนักศึกษาและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ด้านกระบวนการภายใน ด้านการเงิน และด้านบุคลากร การเรียนรู้และนวัตกรรม ในส่วนของเกณฑ์การประเมิน มีทั้งเกณฑ์ทั่วไปที่ใช้กับทุกสถาบันและที่แยกใช้เฉพาะกับสถาบันที่มีจุดเน้นต่างกัน ได้แก่ สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตและการวิจัย สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตและพัฒนาสังคม สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตและพัฒนาศิลปวัฒนธรรม และสถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเพียงอย่างเดียว เนื่องจากในระยะแรกนี้สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งยังไม่มีกระบวนการทำงานที่เน้นวงจรคุณภาพอย่างชัดเจน ตัวชี้วัดส่วนใหญ่จึงเป็นตัวชี้วัดที่เน้นกระบวนการ

การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในรอบที่สอง พ.ศ.2553 ยังคงยึดหลักการเดียวกับรอบแรก โดยนำแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. กรอบการปฏิบัติราชการตามมิติด้านต่างๆ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ในกรณี

มหาวิทยาลัยของรัฐมาเป็นกรอบในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายใน อย่างไรก็ตาม การพัฒนาตัวชี้วัด และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในรอบที่สองจะมุ่งเน้นการประเมินเฉพาะปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ สำหรับการวัดผลผลิตหรือผลลัพธ์นั้น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้นำตัวชี้วัดที่ใช้ในการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสามของ สมศ.มาใช้ โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของตัวชี้วัดและเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในที่ สถาบันอุดมศึกษาต้องดำเนินการให้ครบถ้วนทุกมิติของระบบประกันคุณภาพ คือ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลิตหรือผลลัพธ์ ทั้งนี้ เกณฑ์ที่พัฒนาขึ้นในรอบนี้ยังมีความแตกต่างจากรอบแรกคือ มีการกำหนดประเภท เกณฑ์มาตรฐานทั่วไปที่ใช้กับทุกกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานเพิ่มเติมเฉพาะกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรีกลุ่ม ค1 สถาบันเฉพาะทางที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่ม ค2 สถาบันเฉพาะทางที่เน้นระดับปริญญาตรี และกลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอกตามนิยามที่กำหนดในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา

2. การประกันคุณภาพการศึกษารอบใหม่ (พ.ศ.2561-2565)

ในปี พ.ศ.2561 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกกฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2561 โดยให้ยกเลิกกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 และให้สถานศึกษาแต่ละแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษสถานศึกษา โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาและดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้ จัดให้มีการประเมินผลและตรวจสอบคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ติดตามผลการดำเนินการ เพื่อพัฒนาสถานศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และจัดส่งรายงานผลการประเมินตนเอง ให้แก่หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษาเป็นประจำทุกปี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก โดยสำนักงานประกันคุณภาพ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของหน่วยงานต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยฯ ทั้งสายวิชาการ และสายสนับสนุน ที่ทำหน้าที่สนับสนุน/ส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยฯดำเนินการตามพันธกิจ ได้อย่างมีคุณภาพ จึงได้กำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยฯขึ้น โดยให้พิจารณาเพิ่มเติมในสาระที่เกี่ยวข้องในรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551-2565) แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ.2561 มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2558 รวมทั้งกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ พ.ศ.2552 ทั้งนี้ได้กำหนดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษา 4 ระดับ คือ ระดับหลักสูตร ระดับหน่วยงานสนับสนุน ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยมีองค์ประกอบการประกันคุณภาพการศึกษาตามพันธกิจ 4 ด้านของสถาบันอุดมศึกษา และเพิ่มเติมด้านอื่นๆ ที่จำเป็น สำหรับการพัฒนาตัวชี้วัดและเกณฑ์การประกัน

คุณภาพการศึกษาทั้ง ระดับหน่วยงานสนับสนุน คณะ และสถาบันดำเนินการไปพร้อมกัน ส่วนระดับหลักสูตร ดำเนินการโดยใช้เกณฑ์ของ สกอ. ในการดำเนินงาน หากเป็นตัวชี้วัดที่เน้นกระบวนการจะต้องมีการประเมินผลลัพธ์ภายใต้การดำเนินการตามตัวชี้วัดกระบวนการดังกล่าวด้วย (process performance) ซึ่งได้กำหนดหลักการ พัฒนาไว้ดังนี้

การประกันคุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และองค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและเกณฑ์ การประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตรครอบคลุมเรื่องการส่งเสริม พัฒนานักศึกษา การวางระบบ กระบวนการจัดการเรียนการสอน จำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา (โดยเฉพาะการคุม วิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร) ผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัยของคณาจารย์ สื่ออุปกรณ์ การเรียนการสอน ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ รวมทั้งคุณภาพบัณฑิต ซึ่งจะพิจารณาจากการมีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ คุณภาพผลงานตีพิมพ์ และเผยแพร่ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษา ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ และองค์ประกอบที่ 6 ผลลัพธ์ตาม มาตรฐานการอุดมศึกษาจากแผนพัฒนาคณะ ทั้งนี้ตัวชี้วัดและเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาระดับคณะให้ ครอบคลุมการดำเนินงานของคณะ เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละหลักสูตรที่คณะดูแล รวมทั้ง กิจกรรมนักศึกษา การบริการนักศึกษา การให้บริการทางวิชาการ การวิจัย การบริหารจัดการและการประกัน คุณภาพของคณะ สอดคล้องกับการจัดกลุ่มสถาบัน

การประกันคุณภาพการศึกษา ระดับมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ และองค์ประกอบที่ 6 ผลลัพธ์ตามมาตรฐานการ อุดมศึกษาจากแผนพัฒนามหาวิทยาลัย ทั้งนี้ ตัวชี้วัดและเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย พิจารณาให้เป็นไปตามมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัด การศึกษา ประกอบด้วยด้านกายภาพด้านวิชาการ ด้านการเงิน ด้านการบริหารจัดการ มาตรฐานด้านการ ดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย ด้านการผลิตบัณฑิต ด้านการวิจัย ด้านการให้บริการ ทางวิชาการแก่สังคม ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งนี้ ควรมุ่งเน้นการประกันคุณภาพการดำเนินการ ของสถาบันเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละคณะ โดยครอบคลุมในด้านกายภาพและภารกิจของ มหาวิทยาลัย รวมถึงการประกันคุณภาพในภาพรวม

จุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาแต่ละระดับ เพื่อการควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ การจัดการศึกษาในระดับหลักสูตร ระดับคณะและระดับสถาบันให้ได้ข้อมูลที่ชี้ผลการบริหารจัดการหลักสูตรที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานการอุดมศึกษาของแต่ละคณะ และภาพรวมของสถาบัน อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางและพัฒนาคุณภาพตามเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างต่อเนื่อง เพื่อจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทุกปีการศึกษา ตลอดจนเพื่อรองรับการติดตามตรวจสอบอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีตามกฎกระทรวงฯ รวมทั้งการสร้าง ความมั่นใจต่อสังคมในเรื่องคุณภาพบัณฑิตโดยผู้เรียนมีงานทำ ผู้เรียนมีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นทะเบียนหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552

อย่างไรก็ตาม ระบบการประกันคุณภาพการศึกษารอบใหม่นี้จะมุ่งเน้นที่การประกันคุณภาพ การศึกษาภายในระดับหลักสูตรให้มีการดำเนินการตั้งแต่การวางระบบคุณภาพ การควบคุมคุณภาพ การติดตาม ตรวจสอบคุณภาพ การประเมินคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ใช้บัณฑิตและส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตามการดำเนินงานของคณะและสถาบันให้เป็นไปตามมาตรฐานและวิสัยทัศน์ที่สถาบันอุดมศึกษา กำหนด โดยให้สะท้อนผลการจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ มีการควบคุมคุณภาพในทุกขั้นตอนของการผลิต บัณฑิต ในแต่ละปีการศึกษาโดยคณะกรรมการประจำหลักสูตร มีการตรวจสอบติดตามคุณภาพผลการผลิตบัณฑิต โดยคณะกรรมการประจำคณะและคณะกรรมการระดับสถาบันในทุกปีการศึกษา มีความเชื่อมโยงกับระบบการ ประเมิน คุณภาพภายนอกที่จะมีการรับรองคุณภาพการศึกษาระดับชาติ รวมทั้งมีการประเมินคุณภาพเพื่อให้ได้ ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่สะท้อนผลของการผลิตบัณฑิตในแต่ละปีการศึกษา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นใน คุณภาพของ บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษา

3. กระบวนการและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา (ปีการศึกษา 2561-2565)

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาเกิดประโยชน์ จึงควรมีแนวทางการจัดกระบวนการประกันคุณภาพ การศึกษาตามวงจรคุณภาพ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (Plan) การดำเนินงานและเก็บข้อมูล (Do) การประเมินคุณภาพ (Check / Study) และการเสนอแนวทางการปรับปรุง (Act) โดยมีรายละเอียดดังนี้

P = เริ่มกระบวนการวางแผนการประเมินตั้งแต่ต้นปีการศึกษา โดยนำผลการประเมินปีก่อนหน้านั้นมาใช้ เป็นข้อมูลในการวางแผนโดยต้องเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนมิถุนายน กรณีใช้ระบบเปิดปิดภาคการศึกษาแบบเดิม หรือ ตั้งแต่เดือนสิงหาคม กรณีใช้ระบบเปิดปิดภาคการศึกษาตามอาเซียน

D = ดำเนินงานและเก็บข้อมูลบันทึกผลการดำเนินงานตั้งแต่ต้นปีการศึกษา คือเดือนที่ 1 – เดือนที่ 12 ของปีการศึกษา (เดือนมิถุนายน – พฤษภาคม ปีถัดไป หรือเดือนสิงหาคม – กรกฎาคม ปีถัดไป)

C/S = ดำเนินการประเมินคุณภาพในระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน ระหว่างเดือนมิถุนายน – สิงหาคม หรือเดือนสิงหาคม – ตุลาคม ของปีการศึกษาถัดไป

A = วางแผนปรับปรุงและดำเนินการปรับปรุงตามผลการประเมิน โดยคณะกรรมการบริหาร ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยนำข้อเสนอแนะและผลการประเมินของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในมาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัย) มาจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีและเสนอตั้งงบประมาณปีถัดไป หรือจัดทำโครงการพัฒนาและเสนอใช้งบประมาณกลางปีหรืองบประมาณพิเศษก็ได้

วิธีการประกันคุณภาพภายใน กำหนดไว้ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยวางแผนการประกันคุณภาพการศึกษาประจำปีการศึกษาใหม่
2. มหาวิทยาลัยดำเนินการในรอบระยะเวลา 12 เดือน โดยกำหนดให้หน่วยที่รับการประเมิน จะต้องมีการจัดทำรายงานการประเมินตนเองและเก็บข้อมูลรายการหลักฐาน ตามตัวชี้วัดที่มหาวิทยาลัยได้ประกาศใช้ ทั้งนี้จะมีการติดตามการดำเนินงานในรอบ 6 เดือน 9 เดือน และ 12 เดือน บนระบบการกำกับติดตามของมหาวิทยาลัย (RMUTTO SAR) และรายงานผลบนระบบ CHE QA Online ในรอบ 12 เดือน และให้มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเป็นประจำทุกปีทั้งระดับหลักสูตร คณะ/สถาบัน/สำนักวิชา และมหาวิทยาลัย มีการยืนยันผลในระบบ CHE QA Online หลังการประเมินเสร็จสิ้นในแต่ละระดับ
3. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษานำผลการประเมินและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในที่สถาบันแต่งตั้ง (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภาสถาบัน) มาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน แผนปฏิบัติการประจำปี และแผนกลยุทธ์
4. ส่งรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายใน ผ่านระบบ CHE QA Online ภายใน 120 วันนับจากสิ้นปีการศึกษา

มหาวิทยาลัยมีการประเมินตนเองตามตัวชี้วัดและเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในทุกปีการศึกษา ทั้งระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับมหาวิทยาลัย ตามลำดับโดยมหาวิทยาลัยเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินและส่งผลการประเมินให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทราบผ่านระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ (CHE QA Online) ทั้งนี้ คณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับหลักสูตร 1 ชุด อาจประเมินได้มากกว่าหนึ่งหลักสูตรหากเป็นหลักสูตรในสาขาวิชาเดียวกัน เช่น หลักสูตรสาขาวิชาเดียวกันทั้ง ในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา

สำหรับแนวทางการดำเนินการประกันคุณภาพภายในระดับหลักสูตรที่สถาบันอุดมศึกษาต้องดำเนินการเป็นประจำทุกปี คือหลักสูตรสามารถแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร หรือผู้ประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของสถาบันอุดมศึกษา หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่ขึ้นทะเบียนของ สกอ. และเป็นคนก้าวทันความทันสมัยของหลักสูตรมาประเมินหลักสูตร และรายงานผ่านระบบ CHE QA ONLINE

ในกรณีที่ต้องการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552 องค์ประกอบของคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร กำหนดไว้ดังนี้

- ผู้ประเมินคุณภาพภายในจำนวนอย่างน้อย 3 คน ซึ่งมีคุณสมบัติตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่ขอรับการประเมิน โดยเกินกว่ากึ่งหนึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน และอย่างน้อยหนึ่งคนของผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกนั้นต้องมีคุณสมบัติตรงกับสาขาวิชาที่ขอรับการประเมิน ทั้งนี้ ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกสถาบัน

- คณะกรรมการทุกคนต้องเป็นผู้ที่ขึ้นทะเบียนผู้ประเมินคุณภาพภายในระดับหลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

คุณสมบัติเฉพาะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร ของแต่ละระดับการศึกษาเป็นดังนี้

- ระดับปริญญาตรี คณะกรรมการมีคุณสมบัติปริญญาโทขึ้นไปหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

- ระดับปริญญาโท คณะกรรมการมีคุณสมบัติปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป

- ระดับปริญญาเอก คณะกรรมการมีคุณสมบัติปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ระดับศาสตราจารย์ขึ้นไป

ในกรณีที่ประสงค์นำผลการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาในระดับสถาบัน ไปใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของสถาบันอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ องค์ประกอบของคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ระดับสถาบัน กำหนดไว้ดังนี้

- ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนอย่างน้อย 5 คน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับขนาดของสถาบัน

- ประธานกรรมการประเมินฯ เป็นผู้ประเมินจากภายนอกสถาบันที่ขึ้นทะเบียนประธานคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

- กรรมการ เป็นผู้ประเมินจากภายนอกสถาบันที่ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ประเมินของ สกอ. อย่างน้อยร้อยละ 50 ส่วนผู้ประเมินจากภายในสถาบันต้องผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ประเมินของ สกอ. หรือที่สถาบันจัดฝึกอบรมให้โดยใช้หลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

คุณสมบัติเฉพาะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายใน ระดับสถาบัน เป็นดังนี้

1. ประธานกรรมการ

- ผู้ที่เป็นหรือเคยเป็นผู้บริหารระดับคณบดีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีประสบการณ์เป็นผู้ประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ในระดับคณะหรือเทียบเท่า หรือ

- ผู้ที่มีตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป และมีประสบการณ์เป็นผู้ประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ในระดับคณะหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือ

- ผู้ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาพิจารณาแล้วว่ามีความเหมาะสม

2. กรรมการ

- กรณีเป็นอาจารย์ ต้องทำหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี
- กรณีเป็นฝ่ายสนับสนุน ต้องทำหน้าที่ในระดับผู้อำนวยการหน่วยงานขึ้นไปมาแล้ว ไม่น้อยกว่า 2 ปี

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะดำเนินการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีและแจ้งผลให้สถานศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน เพื่อให้เป็นไปตามข้อ 36 แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553

หมายถึง

1. แนวทางการดำเนินการสำหรับหลักสูตรที่ขอปิดดำเนินการ หรือรับนักศึกษา หรือไม่มีนักศึกษามาสมัครเรียนที่กำหนดไว้ คือ กรณีหลักสูตรที่สถานบันอุดมศึกษาเห็นชอบ/อนุมัติให้ปิดดำเนินการต้องแจ้งให้สกอ. รับทราบ หากหลักสูตรยังมีนักศึกษาค้างอยู่ อาจารย์ประจำหลักสูตรดังกล่าวยังต้องทำหน้าที่อาจารย์ประจำหลักสูตรต่อไปและจัดการเรียนการสอนจนกว่านักศึกษาคนสุดท้ายจะสำเร็จการศึกษา ทั้งนี้สถานบันอุดมศึกษาต้องดำเนินการประเมินตนเองระดับหลักสูตรเป็นประจำทุกปี โดยประเมินองค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง เฉพาะตัวชี้วัดที่มีการดำเนินการเพื่อนำผลที่ได้มาประกอบการพิจารณาปรับปรุงกระบวนการหรือพิจารณาดำเนินการอื่น ๆ ต่อไป โดยคำนึงถึงประโยชน์จากการประเมิน เพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญ อนึ่งการประเมินตนเองดังกล่าวเป็นการดำเนินการภายในของหลักสูตร คณะ หรือสถาบัน โดยรายงานผลการดำเนินงานของหลักสูตรเฉพาะตัวชี้วัดที่มีการดำเนินงานในการคำนวณค่าคะแนนของหลักสูตรให้คิดเฉพาะตัวชี้วัดที่มีการประเมินเท่านั้น และดำเนินการผ่านระบบ CHE QA Online

2. หลักในการพิจารณาสำหรับตัวชี้วัดการประเมินคุณภาพภายในระดับหลักสูตรที่เป็นตัวชี้วัดกระบวนการ (3.1,3.2,4.1,5.1,5.2,5.3 และ 6.1)

การพิจารณาตัดสินผลการประเมินตัวชี้วัดเชิงคุณภาพในระดับหลักสูตรที่เน้นกระบวนการ เพื่อให้ผู้ประเมินนำไปใช้ในการตัดสินผลการประเมินให้เป็นมาตรฐานเดียวกันให้ยึดหลักการ คือ หลักสูตรควรกำหนดผลลัพธ์ซึ่งแสดงคุณภาพที่ต้องการจากกระบวนการที่ได้ออกแบบ โดยอธิบายวิธีการดำเนินงานที่นำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ มีการทบทวน/ประเมิน/ศึกษา ผลการดำเนินงานที่เทียบกับผลลัพธ์ที่กำหนดหากหลักสูตรไม่ได้ผลลัพธ์ตามที่ต้องการ ให้อธิบายว่ามีการปรับปรุงวิธีการทำงานอย่างไร เพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ (หมายเหตุ : ให้พิจารณาผลการดำเนินงานในภาพรวม ไม่ควรพิจารณาแต่ละประเด็นย่อย และกรณีจะให้คะแนนระดับ 4 หรือ 5 ต้องมีคำอธิบายที่เห็นเป็นรูปธรรม)

บทที่ 3

นิยามศัพท์

มาตรฐานการอุดมศึกษา หมายถึง ข้อกำหนดขั้นต่ำเกี่ยวกับคุณลักษณะ คุณภาพ และเกณฑ์อื่นในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ข้อกำหนดขั้นต่ำของหลักสูตรการศึกษา และข้อกำหนดขั้นต่ำของเกณฑ์ในการขอตำแหน่งทางวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา และมาตรฐานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการส่งเสริม การกำกับดูแล การตรวจสอบ ติดตามและประเมินผล และการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

การจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึงความรู้ และ พัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขัน สูงสุด โดยที่ความรู้มี 2 ประเภท คือ

1. **ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge)** เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์ หรือสัญชาติญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้ง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์บางครั้ง จึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

2. **ความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge)** เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่าง ๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

นพ.วิจารณ์ พานิช ได้ให้ความหมายของคำว่า “การจัดการความรู้” คือ เครื่องมือเพื่อการบรรลุเป้าหมายอย่างน้อย 4 ประการไปพร้อมๆ กัน ได้แก่ บรรลุเป้าหมายของงาน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาองค์กรไปเป็นองค์กรเรียนรู้ และบรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

การจัดการความรู้เป็นการดำเนินการอย่างน้อย 6 ประการต่อความรู้ ได้แก่

- (1) การกำหนดความรู้หลักที่จำเป็นหรือสำคัญต่องานหรือกิจกรรมของกลุ่มหรือองค์กร
- (2) การเสาะหาความรู้ที่ต้องการ
- (3) การปรับปรุง ดัดแปลง หรือสร้างความรู้บางส่วนให้เหมาะต่อการใช้งานของตน
- (4) การประยุกต์ใช้ความรู้ในกิจการงานของตน
- (5) การนำประสบการณ์จากการทำงาน และการประยุกต์ใช้ความรู้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสกัด “ขุมความรู้” ออกมาบันทึกไว้
- (6) การจัดบันทึก “ขุมความรู้” และ “แก่นความรู้” สำหรับไว้ใช้งาน และปรับปรุงเป็นชุดความรู้ที่ครบถ้วน ลุ่มลึกและเชื่อมโยงมากขึ้น เหมาะต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

โดยที่การดำเนินการ 6 ประการนี้บูรณาการเป็นเนื้อเดียวกัน ความรู้ที่เกี่ยวข้องเป็นทั้งความรู้ที่ชัดเจน อยู่ในรูปของตัวหนังสือหรือรหัสอย่างอื่นที่เข้าใจได้ทั่วไป (Explicit Knowledge) และความรู้ฝังลึกอยู่ในสมอง (Tacit Knowledge) ที่อยู่ในคน ทั้งที่อยู่ในใจ (ความเชื่อ ค่านิยม) อยู่ในสมอง (เหตุผล) และอยู่ในมือ และส่วนอื่นๆ ของร่างกาย (ทักษะในการปฏิบัติ) การจัดการความรู้เป็นกิจกรรมที่คนจำนวนหนึ่งทำร่วมกันไม่ใช่กิจกรรมที่ทำโดยคนคนเดียว

การตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หมายถึง การตีพิมพ์ผลงานวิชาการฉบับสมบูรณ์ในลักษณะของรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ วารสารวิชาการ หรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการในระดับมหาวิทยาลัย หรือระดับคณะ และ ต้องเป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรอง (Peer review) โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมเป็นกรรมการพิจารณาด้วย

การเทียบเคียงผลการดำเนินงาน (Benchmarking) หมายถึง วิธีการในการวัดและเปรียบเทียบผลผลิต บริการ และวิธีการปฏิบัติกับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการเปรียบเทียบมาใช้ในการปรับปรุงองค์กรของตน เพื่อมุ่งความเป็นเลิศทางธุรกิจ

การบูรณาการ (Integration) หมายถึง การผสมกลมกลืนของแผน กระบวนการ สารสนเทศ การจัดสรรทรัพยากร การปฏิบัติการ ผลลัพธ์ และการวิเคราะห์ เพื่อสนับสนุนเป้าประสงค์ที่สำคัญของสถาบัน (organizationwide goal) การบูรณาการที่มีประสิทธิผล เป็นมากกว่าความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน (alignment) ซึ่งการดำเนินการของแต่ละองค์ประกอบภายใน ระบบการจัดการ ผลการดำเนินการมีความเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ หมายถึง โครงการร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ หมายถึง การเผยแพร่ที่เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับภูมิภาคอาเซียน หมายถึง การเผยแพร่เฉพาะในกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนนตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี 10 ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการ และบทความฉบับสมบูรณ์ (Full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานการประชุม หรือคณะกรรมการจัดประชุมประกอบด้วย ศาสตราจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ จากนอกสถาบันเจ้าภาพอย่างน้อยร้อยละ 25 โดยต้องมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นด้วย และมีบทความที่มาจากหน่วยงานภายนอกสถาบันอย่างน้อย 3 หน่วยงาน และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการ และบทความฉบับสมบูรณ์ (Full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานฯ หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วยศาสตราจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ 25 และมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น และบทความที่มาจากต่างประเทศอย่างน้อย 3 ประเทศ และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

** บทความในการประชุมวิชาการทั้งระดับชาติและนานาชาติ ที่นำเสนอให้กองบรรณาธิการหรือคณะกรรมการจัดประชุมพิจารณาคัดเลือก ต้องเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และได้รับการตีพิมพ์ ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

งานวิจัย หมายถึง กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผนในการค้นหาคำตอบของปัญหา หรือการเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ตลอดจนจนถึงการประดิษฐ์คิดค้นที่ผ่านกระบวนการศึกษา ค้นคว้าหรือทดลอง วิเคราะห์และตีความข้อมูล ตลอดจน สรุปผลอย่างเป็นระบบ

งานสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานศิลปะและสิ่งประดิษฐ์ทางศิลปะประเภทต่างๆ ที่มีความเป็นนวัตกรรม โดยมีการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบที่เหมาะสมตามประเภทของงานศิลปะซึ่งมีแนวทางการทดลองหรือการพัฒนาจาก แนวคิดสร้างสรรค์เดิมเพื่อเป็นต้นแบบหรือความสามารถในการบุกเบิกศาสตร์อันก่อให้เกิดคุณค่าทางสุนทรีย์ และ คุณประโยชน์ที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพตามการจัดกลุ่มศิลปะของอาเซียน งานสร้างสรรค์ทางศิลปะ ได้แก่ (1) ทัศนศิลป์ (Visual Art) ประกอบด้วย ผลงานด้านจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย ภาพยนตร์ สื่อประสม สถาปัตยกรรมและงานออกแบบประเภทอื่นๆ (2) ศิลปะการแสดง (Performance Arts) ประกอบด้วย ดุริ

ยางศิลป์ นาฏศิลป์ รวมทั้งการแสดงรูปแบบต่างๆ และ (3) วรรณศิลป์ (Literature) ซึ่งประกอบด้วยบทประพันธ์และกวีนิพนธ์รูปแบบต่างๆ

นวัตกรรม หมายถึง แนวคิด การปฏิบัติ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยมีใช้มาก่อน หรือเป็นการพัฒนาตัดแปลงมาจากงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ ที่มีอยู่แล้ว ให้ทันสมัยและใช้ได้ผลดียิ่งขึ้น เมื่อนำนวัตกรรมมาใช้จะช่วยให้งานนั้นได้ผลดีมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงขึ้น หรือสิ่งใหม่ ๆ ที่มีประโยชน์ต่อสังคม

แนวโน้ม (Trends) หมายถึง สารสนเทศที่เป็นตัวเลข ซึ่งแสดงให้เห็นทิศทางและอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลลัพธ์ของสถาบัน หรือความคงเส้นคงวาของผลการดำเนินการในแต่ละช่วงเวลา แนวโน้มแสดงผลการดำเนินการของสถาบันตามลำดับเวลา โดยทั่วไปการแสดงแนวโน้มได้จะต้องมีข้อมูลในอดีตอย่างน้อยสามจุด (ไม่รวมค่าคาดการณ์) ทั้งนี้ ในทางสถิติ อาจจำเป็นต้องแสดงจำนวนข้อมูลมากกว่านี้เพื่อยืนยันแนวโน้มระยะห่าง ระหว่างจุดข้อมูลที่แสดงแนวโน้มขึ้นกับรอบเวลาของกระบวนการที่นำเสนอ หากรอบเวลาดำเนินการวัดถี่ขึ้น ในขณะที่รอบเวลาที่ยาวกว่า อาจต้องใช้ช่วงเวลานาน จึงจะทราบแนวโน้มที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

แนวปฏิบัติที่ดี หมายถึง วิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ทำให้สถาบันประสบความสำเร็จ หรือสู่ความเป็นเลิศตาม เป้าหมาย เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพนั้นๆ มีหลักฐานของความสำเร็จปรากฏชัดเจน โดยมีการสรุปวิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์ บันทึกเป็นเอกสาร เผยแพร่ให้หน่วยงานภายในหรือ ภายนอกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ประสบการณ์ด้านการทำวิจัย หมายถึง มีประสบการณ์ด้านการทำวิจัยเป็นผลสำเร็จมาแล้วโดยมีหลักฐานเป็นผลงานที่นำเสนอในที่ประชุมวิชาการที่มีรายงานการประชุม (Proceedings) ที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือเป็นผลงานที่เป็นรูปเล่มซึ่งนำเสนอแหล่งทุนวิจัยหรือนำเสนอผู้ว่าจ้างในการทำวิจัยนั้นๆ และเป็นผลงานที่แหล่งทุนวิจัยหรือผู้ว่าจ้างวิจัยได้ตรวจรับงานเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นผลงานวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาของอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยให้รายงานผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำหลักสูตรทุกคนไว้ในเอกสารหลักสูตร ทั้งนี้ การรายงานผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ให้รายงานในลักษณะของการเขียนบรรณานุกรมหรือการเขียนเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ กล่าวคือ ระบุชื่อเจ้าของผลงาน ชื่อผลงาน ปีที่พิมพ์และแหล่งตีพิมพ์ เผยแพร่ผลงาน

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai Journal Citation Index Centre (TCI) หรือวารสารวิชาการระดับชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank : www.scimagojr.com) หรือฐานข้อมูล ISI Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Sciences Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopusหรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

แผนกลยุทธ์ หมายถึง แผนระยะยาวของสถาบันโดยทั่วไปมักใช้เวลา 5 ปี เป็นแผนที่กำหนดทิศทางการพัฒนาของสถาบัน แผนกลยุทธ์ประกอบไปด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ ผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและภัยคุกคาม กลยุทธ์ต่างๆ ของสถาบันครอบคลุมทุกภารกิจของสถาบัน ซึ่งต้องมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จของแต่ละกลยุทธ์และค่าเป้าหมายของตัวชี้วัดเพื่อวัดระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามกลยุทธ์ โดยสถาบันนำแผนกลยุทธ์มาจัดทำแผนดำเนินงานหรือแผนปฏิบัติการประจำปี

แผนกลยุทธ์ทางการเงิน หมายถึง แผนระยะยาวที่ระบุที่มาและใช้ไปของทรัพยากรทางการเงินของสถาบันที่สามารถ ผลักดันแผนกลยุทธ์ของสถาบันให้สามารถดำเนินการได้ แผนกลยุทธ์ทางการเงินจะสอดคล้องไปกับแผนกลยุทธ์ของ สถาบัน สถาบันควรประเมินความต้องการทรัพยากรที่ต้องจัดหาสำหรับการดำเนินงานตามกลยุทธ์แต่ละกลยุทธ์และ ประเมินมูลค่าของทรัพยากรออกมาเป็นเงินทุนที่ต้องการใช้ ซึ่งจะเป็นความต้องการเงินทุนในระยะยาวเท่ากับเวลาที่สถาบันใช้ในการดำเนินการให้กลยุทธ์นั้นบังเกิดผล จากนั้นจึงจะกำหนดให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่มาของเงินทุนที่ต้องการใช้ว่าสามารถจัดหาได้จากแหล่งเงินทุนใด เช่น รายได้ค่าธรรมเนียมการศึกษา งบประมาณแผ่นดินหรือเงิน อุดหนุนจากรัฐบาล เงินทุนสะสมของหน่วยงาน เงินบริจาคจากหน่วยงานภายนอกหรือศิษย์เก่า หรือสถาบันจะต้องมีการระดมทุนด้วยวิธีการอื่นๆ อีกเพิ่มเติม เช่น การแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นมูลค่า รวมทั้งมีการวิเคราะห์ต้นทุน ของการดำเนินงานด้วย เช่น ต้นทุนต่อหน่วยในการผลิตบัณฑิตในแต่ละหลักสูตร โดยที่ระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ทางการเงินจะเท่ากับระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ของสถาบัน

แผนปฏิบัติการประจำปี หมายถึง แผนระยะสั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานภายใน 1 ปี เป็นแผนที่ถ่ายทอดแผน กลยุทธ์ลงสู่ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานจริงตามกลยุทธ์ ประกอบด้วย โครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่จะต้องดำเนินการในปีนั้นๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์ ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการหรือกิจกรรม

ค่าเป้าหมายของตัวชี้วัดเหล่านั้น รวมทั้งมีการระบุผู้รับผิดชอบหลักหรือหัวหน้าโครงการ งบประมาณในการดำเนินการ รายละเอียดและทรัพยากรที่ต้องใช้ในการดำเนินโครงการที่ชัดเจน

พหุวิทยาการ หรือ สหวิทยาการ หลักสูตรพหุวิทยาการ

พหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หรือ สหวิทยาการ (Interdisciplinary) หมายถึง การใช้องค์ความรู้หลายสาขาวิชา หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ มาผสมผสานใช้ในการวิเคราะห์ วิจัยและสังเคราะห์ขึ้นเป็นองค์ความรู้ใหม่ และพัฒนาเป็นศาสตร์ใหม่ขึ้น

หลักสูตรพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หมายถึง หลักสูตรที่นำเอาความรู้หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ วิจัย จนกระทั่งผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ องค์ความรู้เป็นศาสตร์ใหม่ขึ้นหรือเกิดอนุศาสตร์ใหม่ขึ้น

ตัวอย่างหลักสูตรที่เป็นพหุวิทยาการ เช่น วิศวกรรมชีวการแพทย์ (วิศวกรรมศาสตร์+แพทยศาสตร์) ภูมิศาสตร์สารสนเทศ (ภูมิศาสตร์+เทคโนโลยีสารสนเทศ) วิศวกรรมนาโน (วิศวกรรมศาสตร์+วิทยาศาสตร์เคมี)

ตัวอย่างหลักสูตรที่ไม่ใช่พหุวิทยาการ เช่น คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การศึกษาเพื่อการพัฒนา (ที่มา : คณะอนุกรรมการปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ 7/2549 เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2549)

พิชญาพิจารณา (Peer review) หมายถึง การตรวจเยี่ยมโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพและสอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อเสนอแนะในเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษา

ระบบและกลไก

ระบบ หมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรบ้างเพื่อให้ได้ผลออกมาตามที่ต้องการ ขั้นตอนการปฏิบัติงานจะต้องปรากฏให้ทราบโดยทั่วกันไม่ว่าจะอยู่ในรูปของเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือโดยวิธีการอื่น ๆ องค์ประกอบของระบบ ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

กลไก หมายถึง สิ่งที่ทำให้ระบบมีการขับเคลื่อนหรือดำเนินอยู่ได้ โดยมีการจัดสรรทรัพยากร มีการจัดองค์การหน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ดำเนินงาน

สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หมายถึง สาขาวิชาตามคุณวุฒิหรือตำแหน่งทางวิชาการที่สัมพันธ์กับศาสตร์ที่เปิดสอนมีใช้สัมพันธ์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร เช่น เป็นศาสตร์ในกลุ่มสาขาวิชา (Field of Education) เดียวกันตาม ISCED 2013 (คณะกรรมการการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 12/2554 เมื่อ 17 พฤศจิกายน 2554 หนังสือเวียน ที่ ศธ 0506(2)/ว506 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2554)

หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ หมายถึง หน่วยงานภายนอกสถาบันระดับกรมหรือเทียบเท่าขึ้นไป (เช่น ระดับจังหวัด) หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรมหาชน หรือบริษัทมหาชนที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือองค์กรกลาง ระดับชาติทั้งภาครัฐและเอกชน (เช่น สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า สภาวิชาชีพ)

องค์กรระดับนานาชาติ หมายถึง องค์กรที่ประเทศหรือรัฐ ตั้งแต่สองรัฐขึ้นไปรวมกันจัดตั้งขึ้น เพื่อเป็นกลไกอย่างหนึ่งในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รวมทั้งสนับสนุนความร่วมมือและพัฒนากิจกรรมต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมของรัฐสมาชิกและมวลมนุษยชาติ

องค์กรภายนอก หมายถึง หน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน

เครือข่ายองค์กรภายในประเทศ หมายถึง เครือข่ายที่เกิดขึ้นโดยอาศัยภารกิจ/กิจกรรม และการก่อตัวของกลุ่มผลประโยชน์ในสังคมเป็นแนวทางในการแบ่งเครือข่าย ซึ่งอาจแบ่งเป็นเครือข่ายภาครัฐ ภาคประชาชน ภาคธุรกิจ เอกชน และภาคองค์กรพัฒนาเอกชน โดยเครือข่ายต่าง ๆ ดังกล่าวมุ่งเน้นการดำเนินการภายใต้กรอบแนวคิดหลักการ วัตถุประสงค์และเป้าหมายหลักของหน่วยงาน หรือโครงสร้างหลักของกลุ่มผลประโยชน์นั้น ๆ อาจแบ่งกลุ่มผลประโยชน์ได้ 4 ภาคส่วนใหญ่ ๆ ได้แก่

- 1) เครือข่ายภาครัฐ เช่น เครือข่ายสถาบันการศึกษา เครือข่ายกรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย เครือข่ายองค์กรอิสระของภาครัฐ เช่น สถาบันพระปกเกล้า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นต้น
- 2) เครือข่ายภาคธุรกิจเอกชน เช่น สภาหอการค้า สภาอุตสาหกรรม สมาคมผู้ส่งออก เครือข่าย SME ฯลฯ
- 3) เครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน เช่น เครือข่ายเพื่อนตะวันออก เครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนภาคเหนือ เครือข่ายด้านแรงงานสวัสดิการสังคม เครือข่ายมูลนิธิ YMCA ฯลฯ
- 4) เครือข่ายภาคประชาชน เช่น เครือข่ายปราชญ์อีสาน เครือข่ายประมงพื้นบ้าน เครือข่ายสมัชชาคนจน เป็นต้น

องค์กรขนาดย่อม/วิสาหกิจขนาดย่อม หมายถึง กิจกรรมที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

- 1) กิจกรรมผลิตสินค้า ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินห้าสิบคนหรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินห้าสิบล้านบาท

- 2) กิจการให้บริการ ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินห้าสิบคนหรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินห้าสิบล้านบาท
- 3) กิจการค้าส่ง ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินยี่สิบห้าคนหรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินห้าสิบล้านบาท
- 4) กิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินสิบห้าคนหรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินสามสิบล้านบาท

องค์กรขนาดกลาง/วิสาหกิจขนาดกลาง หมายถึง กิจการที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

- 1) กิจการผลิตสินค้า ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าห้าสิบคนแต่ไม่เกินสองร้อยคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่าห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินสองร้อยล้านบาท
- 2) กิจการให้บริการ ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าห้าสิบคนแต่ไม่เกินสองร้อยคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่าห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินสองร้อยล้านบาท
- 3) กิจการค้าส่ง ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่ายี่สิบห้าคนแต่ไม่เกินห้าสิบคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาท
- 4) กิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าสิบห้าคนแต่ไม่เกินสามสิบคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่าสามสิบล้านบาทแต่ไม่เกินหกสิบล้านบาท

หลักธรรมาภิบาล¹ หมายถึง การปกครอง การบริหาร การจัดการ การควบคุม ดูแลกิจการต่างๆ ให้เป็นไปในครรลองธรรม นอกจากนี้ยังหมายถึงการบริหารจัดการที่ดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทั้งภาครัฐและเอกชน ธรรมที่ใช้ในการบริหารงานนี้มีความหมายอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ หากได้มีความหมายเพียงหลักธรรมทางศาสนาเท่านั้น แต่รวมถึง ศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมและความถูกต้อง ชอบธรรมทั้งปวง ซึ่งวิญญูชนพึงมีและพึงประพฤติปฏิบัติ อาทิ ความโปร่งใสตรวจสอบได้ การปราศจากการแทรกแซงจากองค์กรภายนอก เป็นต้น

หลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ที่เหมาะสมจะนำมาปรับใช้ในภาครัฐ มี 10 องค์ประกอบ ดังนี้²

- 1) หลักประสิทธิผล (Effectiveness) คือ ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงาน ที่มีภารกิจคล้ายคลึงกันและมีผลการปฏิบัติงานในระดับชั้นนำของประเทศเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชน โดยการปฏิบัติราชการจะต้องมีทิศทางยุทธศาสตร์ และเป้าประสงค์ที่ชัดเจน มีกระบวนการปฏิบัติงานและระบบงาน ที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงมีการติดตามประเมินผลและพัฒนา ปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ
- 2) หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ การบริหารราชการตามแนวทางการกำกับดูแลที่ดีที่มีการออกแบบกระบวนการปฏิบัติงานโดยใช้เทคนิคและเครื่องมือการบริหารจัดการที่เหมาะสมให้องค์กรสามารถใช้ทรัพยากร

ทั้งด้านต้นทุน แรงงานและระยะเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการ ตามภารกิจเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม

3) หลักการตอบสนอง (Responsiveness) คือ การให้บริการที่สามารถดำเนินการได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และสร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองความคาดหวังหรือความต้องการของประชาชน ผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหลากหลายและมีความแตกต่าง

4) หลักการรับผิดชอบ (Accountability) คือ การแสดงความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่และผลงาน ต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยความรับผิดชอบนั้นควรอยู่ในระดับที่สนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ รวมทั้ง การแสดงถึงความสำนึกในการรับผิดชอบต่อปัญหาสาธารณะ

5) หลักความโปร่งใส (Transparency) คือ กระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้เมื่อมีข้อสงสัย และสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการ ดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่างๆ และสามารถตรวจสอบได้

6) หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ กระบวนการที่ข้าราชการ ประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทุกกลุ่มมีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหาหรือ ประเด็นที่ สำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทาง ร่วมการแก้ไขปัญหา ร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนา ในฐานะ หุ้นส่วนการพัฒนา

7) หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) คือ การถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจ ทรัพยากร และ ภารกิจจากส่วนราชการส่วนกลางให้แก่หน่วยการปกครองอื่นๆ (ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น) และภาคประชาชน ดำเนินการแทนโดยมีอิสระตามสมควร รวมถึงการมอบอำนาจและความรับผิดชอบในการตัดสินใจและการ ดำเนินการ ให้แก่บุคลากร โดยมุ่งเน้นการสร้าง ความพึงพอใจในการให้บริการต่อผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การปรับปรุง กระบวนการ และเพิ่มผลิตภาพเพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของส่วนราชการ

8) หลักนิติธรรม (Rule of Law) คือ การใช้อำนาจของกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับในการบริหาร ราชการด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

9) หลักความเสมอภาค (Equity) คือ การได้รับการปฏิบัติและได้รับบริการอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่มี การแบ่งแยกด้าน ชายหรือหญิง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะ ของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษา การฝึกอบรม และอื่นๆ

10) หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented) คือ การหาข้อตกลงทั่วไปภายในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วน เสียที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่เกิดจากการใช้กระบวนการเพื่อหาข้อคิดเห็นจากกลุ่มบุคคลที่ได้รับประโยชน์และ เสีย ประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงซึ่งต้องไม่มีข้อคัดค้านที่ยุติไม่ได้ในประเด็นที่สำคัญ โดย ฉันทามติไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเห็นพ้องโดยเอกฉันท์

อาจารย์ หมายถึง คณาจารย์ ซึ่งจะมีตำแหน่งทางวิชาการที่ประกอบด้วย อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์

อาจารย์ประจำ หมายถึง บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่มีหน้าที่หลักทางด้านการสอนและการวิจัย และปฏิบัติหน้าที่ เต็มเวลาตามภาระงานที่รับผิดชอบในหลักสูตรที่เปิดสอน (มิใช่เต็มเวลาตามเวลาทำการ) (ประกาศกระทรวง ศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548)

สำหรับอาจารย์ที่สถาบันจ้างเข้ามาเป็นอาจารย์ประจำด้วยเงินรายได้หน่วยงานจะต้องมีสัญญาจ้างที่มีการระบุระยะเวลาการจ้างอย่างชัดเจนและไม่น้อยกว่า 9 เดือน ในสัญญาจ้างจะต้องระบุหน้าที่ ภาระงานให้ชัดเจน ไม่น้อยกว่าหน้าที่ของอาจารย์ประจำตามที่กำหนดตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย ให้นับระยะเวลาการทำงานสำหรับอาจารย์ที่บรรจุใหม่ ในปีนี้ ประเมิน ดังนี้

9-12 เดือน	คิดเป็น 1 คน
6 เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง 9 เดือน	คิดเป็น 0.5 คน
น้อยกว่า 6 เดือน	ไม่สามารถนำมานับได้

อาจารย์ประจำหลักสูตร หมายถึง อาจารย์ประจำเต็มเวลาที่มีภาระหน้าที่ในการบริหารหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน โดยวางแผน ติดตาม ทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร และปฏิบัติงานประจำหลักสูตรนั้นตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น มีคุณวุฒิตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอนไม่น้อยกว่า 5 คน และทุกคนเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า 1 หลักสูตรในเวลาเดียวกันไม่ได้ ยกเว้นอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ในสาขาวิชาเดียวกันได้ หรือเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรในหลักสูตรพหุวิทยาการได้อีก 1 หลักสูตร โดยต้องเป็น หลักสูตรที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่ได้ประจำอยู่แล้ว (คณะกรรมการการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 2/2549 วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2549) ทั้งนี้ กรณีบัณฑิตศึกษาอนุโลมให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรได้มากที่สุดเพียง 2 หลักสูตร เท่านั้น หากมีการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตร ขอให้นำเสนอโดยดำเนินเช่นเดียวกับการนำเสนอ หลักสูตรปรับปรุงเล็กน้อย โดยนำเสนอต่อสภาสถาบันเพื่อพิจารณาอนุมัติหรือให้ความเห็นชอบ และเสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษารับทราบตามแบบฟอร์ม สมอ.08 ภายใน 30 วัน

ทั้งนี้ อาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอนให้พิจารณาว่า

- คุณวุฒิตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรนั้นหรือไม่ ตามการแบ่งสาขาวิชาของ ISCED 2013 (UNESCO)
- กรณีมีตำแหน่งทางวิชาการให้พิจารณาจากผลงานทางวิชาการและประสบการณ์การทำงานวิจัยด้วย

นियามตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ฉบับ พ.ศ. 2558

อาจารย์ประจำ หมายถึง บุคคลที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ ในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรนั้น ที่มีหน้าที่รับผิดชอบตามพันธกิจของการอุดมศึกษา และปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลา

อาจารย์ประจำหลักสูตร หมายถึง อาจารย์ประจำที่มีคุณสมบัติตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาของหลักสูตรที่เปิดสอน ซึ่งมีหน้าที่สอนและค้นคว้าวิจัยในสาขาวิชาดังกล่าว ทั้งนี้ สามารถเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรหลายหลักสูตรได้ในเวลาเดียวกัน แต่ต้องเป็นหลักสูตรที่อาจารย์ผู้นั้นมีคุณสมบัติตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาของหลักสูตร

อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร หมายถึง อาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีภาระหน้าที่ในการบริหาร และพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ตั้งแต่การวางแผน การควบคุมคุณภาพ การติดตามประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรต้องอยู่ประจำหลักสูตรนั้นตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษา โดยจะเป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกินกว่า 1 หลักสูตรในเวลาเดียวกันไม่ได้ ยกเว้น พหุวิทยาการหรือ สหวิทยาการ ให้เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรได้อีกหนึ่งหลักสูตร และเป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรสามารถเข้าได้เกิน 2 คน

อาจารย์พิเศษ หมายถึง ผู้สอนที่ไม่ใช่อาจารย์ประจำ

อาจารย์ใหม่ (ในการประเมินระดับหลักสูตร ตัวชี้วัดที่ 5.4) หมายถึง อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่เพิ่งย้ายเข้ามาในหลักสูตรใหม่ แม้ว่าจะเป็นอาจารย์เก่าที่มาจากหลักสูตร/สาขาวิชาอื่นก็ถือว่าเป็นอาจารย์ใหม่ ซึ่งต้องได้รับคำแนะนำด้านการเป็นผู้รับผิดชอบหลักสูตร เพื่อสร้างความเข้าใจ เกี่ยวกับหลักสูตรในด้านต่างๆ

กลุ่มสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาที่มุ่งยุทธศาสตร์เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริม สนับสนุน ประเมินคุณภาพ กำกับดูแล และจัดสรรงบประมาณให้แก่สถาบันอุดมศึกษา มีเป้าหมายและ พันธกิจการดำเนินงานของสถาบัน ที่ส่งผลให้เกิดผลลัพธ์การดำเนินงานที่โดดเด่นและเฉพาะตัว โดยพิจารณา จากศักยภาพ และประสิทธิผลของสถาบันอุดมศึกษาเป็นสำคัญ แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มพัฒนาการวิจัย ระดับแนวหน้าของโลก (Global and Frontier Research) กลุ่มพัฒนาเทคโนโลยีและส่งเสริมการสร้าง นวัตกรรม(Technology Development and Innovation) กลุ่มพัฒนาชุมชนท้องถิ่นหรือชุมชนอื่น (Area Based and Community Engagement) กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา (Moral and intellectual cultivation) และ กลุ่มผลิตและพัฒนาบุคลากรวิชาชีพหรือสาขาจำเพาะ (Development of Professionals and Specialists)

จุดเน้นเชิงยุทธศาสตร์ของสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง การกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาตามที่สถาบันอุดมศึกษากำหนดขึ้นโดยคำนึงถึงความต้องการกำลังคนที่มีความรู้ ความสามารถ

ด้านต่างๆ ตามแผนพัฒนาประเทศ โดยพิจารณาจากศักยภาพในการพัฒนา (Potential) และผล การดำเนินงานที่ผ่านมา (Performance) ของสถาบัน เพื่อนำไปสู่การกำหนดทิศทางการดำเนินงานขององค์กร วิสัยทัศน์ และการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับศักยภาพของสถาบันเป็นสำคัญ

ประเภทของสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ ทั้งนี้ พันธกิจตามกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาแต่ละประเภทเป็นไปตามบริบท เฉพาะของแต่ละสถาบัน ในการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานที่สอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ชาติแผนแม่บท แผนการปฏิรูปประเทศ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ผู้ประกอบการ หมายถึง นักศึกษา/บัณฑิตที่เป็นผู้ประกอบการ โดยนักศึกษา/บัณฑิตได้นำองค์ความรู้ ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่ได้รับการแนะนำ หรือรับการปรึกษาหารือกับจากหลักสูตร/คณะ/มหาวิทยาลัย หรือเกิดจากกระบวนการพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมของหลักสูตร/คณะ/มหาวิทยาลัยทำให้เกิดธุรกิจใหม่ในรอบการศึกษาที่ผ่านมา ทั้งที่มีการจดทะเบียนการค้าและไม่จดทะเบียนการค้า

รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติด้านการเรียนการสอน/งานวิจัยภายในสถาบัน หมายถึง รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติที่ได้รับจากมหาวิทยาลัย ด้านการเรียนการสอน/งานวิจัย หรือ รางวัลที่ได้รับจากหน่วยงานระดับคณะหรือเทียบเท่าคณะภายในมหาวิทยาลัยจัดขึ้น ทั้งนี้ทุกคณะ/หน่วยงานเทียบเท่าคณะที่จัดการเรียนการสอน มีส่วนร่วมในจัด

บทที่ 4

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

อ้างอิง พระราชบัญญัติ การอุดมศึกษา พ.ศ.2562 มาตรา 62 ให้สถาบันอุดมศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา การประกันคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับการประเมินคุณภาพภายใน การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา และการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษาประกาศกำหนด และ กฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 ข้อ 3 ให้สถานศึกษาแต่ละแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนดฯ นั้น มหาวิทยาลัยจึงจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายใน แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับหลักสูตร
2. ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา
3. ระดับมหาวิทยาลัย
4. ระดับหน่วยงานสนับสนุน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาตามระบบที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กำหนดอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงตามมาตรฐานการอุดมศึกษาฉบับใหม่ การจัดกลุ่มสถาบัน และเพื่อให้ตัวชี้วัดการประกันคุณภาพการศึกษาสะท้อนเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ตอบสนองนโยบายของประเทศ สำนักงานประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก จึงจัดทำตัวชี้วัดประกันคุณภาพการศึกษาเพิ่มเติม ตามมาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ.2561 และสภามหาวิทยาลัยในคราวประชุมครั้งที่... เมื่อวันที่...ได้พิจารณาเห็นชอบ เพื่อใช้ประกันคุณภาพการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2564 เป็นต้นไป

1. สรุปตัวชี้วัดประกันคุณภาพการศึกษาใหม่เพิ่มเติม

ตัวชี้วัดประกันคุณภาพการศึกษาใหม่เพิ่มเติม ตามมาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ.2561 และ การประเมินการกำหนดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ (1) ระดับหลักสูตร มีตัวชี้วัดเพิ่มเติม 3 ตัวชี้วัด (2) ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา มีตัวชี้วัดเพิ่มเติม 10 ตัวชี้วัด (3) ระดับมหาวิทยาลัย มีตัวชี้วัดเพิ่มเติม 13 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด ระดับหลักสูตร	ตัวชี้วัด ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา	ตัวชี้วัด ระดับมหาวิทยาลัย
การกำกับมาตรฐาน		
1.2 การสำรวจชื่อเสียงด้านการเรียนการสอนของหลักสูตร		
การผลิตบัณฑิต		
2.3 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)	1.7 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)	1.6 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)
2.4 รางวัลด้านผู้ประกอบการ (Startup Awards)		1.7 รางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ของนักศึกษา/บัณฑิตที่ได้รับในระดับชาติและนานาชาติ
	1.8 บุคลากรคณะแลกเปลี่ยนความรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (Talent/Academic Mobility Consultation)	1.8 บุคลากรแลกเปลี่ยนความรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (Talent/Academic Mobility Consultation)
	1.9 งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ (Startup Co-Investment Funding)	1.9 งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ (Startup Co-Investment Funding)
	1.10 หลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (Technological/Innovation-Driven Entrepreneurial Education)	1.10 หลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (Technological/Innovation-Driven Entrepreneurial Education)
	1.11 ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในคณะ (Technological/Innovation - Driven Entrepreneurial Ecosystem)	1.11 ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย (Technological/Innovation - Driven Entrepreneurial Ecosystem)
		1.12 คุณภาพของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย
		1.13 รายได้ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน

ตัวชี้วัด ระดับหลักสูตร	ตัวชี้วัด ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา	ตัวชี้วัด ระดับมหาวิทยาลัย
การวิจัย		
	2.4 งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/ นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็น ผู้ประกอบการของคณะ (Technological/Innovative Development Funding)	2.4 งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/ นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็น ผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย (Technological/ Innovative Development Funding)
	2.5 ความร่วมมือเพื่อพัฒนา ผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้าง นวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/ อุตสาหกรรม ของคณะ (University - Industry Linkage)	2.5 ความร่วมมือเพื่อพัฒนา ผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้าง นวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/ อุตสาหกรรม ของมหาวิทยาลัย (University - Industry Linkage)
	2.6 อัตราการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับ การตีพิมพ์ (Citation/Publication)	2.6 อัตราการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับ การตีพิมพ์ (Citation/Publication)
	2.7 ความร่วมมือวิจัยระดับนานาชาติ (Active International Research Collaboration)	2.7 ความร่วมมือวิจัยระดับนานาชาติ (Active International Research Collaboration)
การบริการวิชาการ		
	3.2 รายได้จากการบริการวิชาการ (ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม	3.2 รายได้จากการบริการวิชาการ (ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม
ตัวชี้วัดเพิ่มเติม 3 ตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเพิ่มเติม 10 ตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเพิ่มเติม 13 ตัวชี้วัด
ตัวชี้วัดเดิม (สกอ.) 14 ตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเดิม (สกอ.) 13 ตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเดิม (สกอ.) 13 ตัวชี้วัด
ตัวชี้วัดเดิม (ม.) - ตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเดิม (ม.) 5 ตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเดิม (ม.) 5 ตัวชี้วัด
รวมตัวชี้วัด 17 ตัวชี้วัด	รวมตัวชี้วัด 28 ตัวชี้วัด	รวมตัวชี้วัด 31 ตัวชี้วัด

บทที่ 5

ตัวชี้วัด ระดับหลักสูตร

กรอบการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตร

ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ 17 ตัวชี้วัด ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวชี้วัด	อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
1. การกำกับมาตรฐาน	1.1 การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ. (คู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	-ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ฉบับ พ.ศ.2558 <i>ปริญญาตรี</i> เกณฑ์ 5 ข้อ <i>บัณฑิตศึกษา</i> เกณฑ์ 10 ข้อ
	1.2 การสำรวจข้อเสียด้านการเรียนการสอนของหลักสูตร	ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ได้รางวัลด้านการสอน/การวิจัยต่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด
2. บัณฑิต	2.1 คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (คู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	- ผลประเมินคุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (โดยผู้ใช้บัณฑิต/ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)
	2.2 การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา (คู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	- ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี - ผลงานของนักศึกษาปริญญาโท/เอกที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่
	2.3 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)	สัดส่วนของจำนวนนักศึกษา/บัณฑิตที่เป็นผู้ประกอบการ (จบการศึกษา ไม่เกิน 5 ปี) ที่เกิดจากกระบวนการพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรม
	2.4 รางวัลด้านผู้ประกอบการ (Startup Awards)	ร้อยละผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษาหรือบัณฑิตของหลักสูตรที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ
3. นักศึกษา	3.1 การรับนักศึกษา (คู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	- การรับนักศึกษา - การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าศึกษา

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวชี้วัด	อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
	3.2 การส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษา (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ ชมพู) พ.ศ.2557)	<ul style="list-style-type: none"> - การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการ และแนะแนวแก่นักศึกษาในระดับปริญญาตรี - การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา - การพัฒนาศักยภาพนักศึกษา และการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
	3.3 ผลที่เกิดกับนักศึกษา (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราการคงอยู่ของนักศึกษา - อัตราการสำเร็จการศึกษา - ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา
4. อาจารย์	4.1 การบริหารและพัฒนาอาจารย์ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ. 2557)	<ul style="list-style-type: none"> - การรับและแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร - การบริหารอาจารย์ - การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์
	4.2 คุณภาพอาจารย์ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	<ul style="list-style-type: none"> - ร้อยละอาจารย์ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก - ร้อยละอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการ - ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ - จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
	4.3 ผลที่เกิดกับอาจารย์ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราการคงอยู่ของอาจารย์ - ความพึงพอใจของอาจารย์
5. หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	5.1 สาระของรายวิชาในหลักสูตร (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ. 2557)	<ul style="list-style-type: none"> - หลักคิดในการออกแบบหลักสูตร ข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร - การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ - การพิจารณาอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา
	5.2 การวางระบบผู้สอนและ กระบวนการจัดการเรียนการสอน	<ul style="list-style-type: none"> - การพิจารณากำหนดผู้สอน - การกำกับ ติดตาม และตรวจสอบการจัดทำ มคอ.3 และมคอ.4

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวชี้วัด	อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
	(ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ. 2557)	<ul style="list-style-type: none"> - การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา - การกำกับกระบวนการเรียนการสอน - การจัดการเรียนการสอนที่มีการฝึกปฏิบัติในระดับปริญญาตรี - การบูรณาการพันธกิจต่างๆ กับการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี - การช่วยเหลือ กำกับ ติดตาม ในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระและการตีพิมพ์ผลงานในระดับบัณฑิตศึกษา
	5.3 การประเมินผู้เรียน (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	<ul style="list-style-type: none"> - การประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ - การตรวจสอบการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา - การกำกับ การประเมิน การจัดการเรียนการสอนและประเมินหลักสูตร (มคอ.5 มคอ.6 และมคอ.7) - การประเมินวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา
	5.4 ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	<ul style="list-style-type: none"> - ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
6. สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	6.1 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	<ul style="list-style-type: none"> - ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/สถาบันโดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตรเพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ - จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน - กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

รายละเอียดตัวชี้วัดประกันคุณภาพการศึกษาเพิ่มเติม ระดับหลักสูตร

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

ตัวชี้วัดที่ 1.2 การสำรวจชื่อเสียงด้านการเรียนการสอนของหลักสูตร

ชนิดของตัวชี้วัด ปัจจัยนำเข้า

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์เพื่อให้อาจารย์ในหลักสูตรมีคุณสมบัติที่เหมาะสมและเพียงพอ โดยทำให้อาจารย์มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาที่เปิดให้บริการ และมีประสบการณ์ที่ เหมาะสมกับการผลิตบัณฑิตนอกจากสะท้อนจากวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนความมีชื่อเสียงด้านการเรียนการสอน/งานวิจัยก็สามารถสะท้อนถึงคุณภาพของอาจารย์ และมาตรฐานในการเรียนการสอนที่นักศึกษาจะได้รับ

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ได้รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติด้านการสอน/การวิจัย เป็นคะแนนระหว่าง 0-5 คะแนน โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม 5 เท่ากับ ร้อยละ 40

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติด้านการเรียนการสอน/ การวิจัยของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติด้านการเรียนการสอน/ การวิจัยของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติด้านการเรียนการสอน/การวิจัยของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{40} \times 5$$

กำหนดระดับคุณภาพของรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.50	ผลงานที่ได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติภายในสถาบัน
1.00	ผลงานที่ได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ระดับชาติ
1.50	ผลงานที่ได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ระดับนานาชาติ
2.00	ผลงานที่ได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ระดับภูมิภาค/โลก

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

ตัวชี้วัดที่ 2.3 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

สัดส่วนของจำนวนนักศึกษา/บัณฑิตที่เป็นผู้ประกอบการ (จบการศึกษา ไม่เกิน 5 ปี) ที่เกิดจากกระบวนการพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรม

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษา/บัณฑิต ที่เป็นผู้ประกอบการ (ในรอบปีการศึกษา 5 ปี) ตามสูตร

ร้อยละ	=	$\frac{\text{จำนวนนักศึกษา/บัณฑิต ที่เป็นผู้ประกอบการ (ในรอบปีการศึกษา 5 ปี)}}{\text{จำนวนนักศึกษาทั้งหมด}} \times 100$
--------	---	---

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	จำนวนนักศึกษา/บัณฑิตศึกษาที่เป็นผู้ประกอบการไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	จำนวนนักศึกษา/บัณฑิตศึกษาที่เป็นผู้ประกอบการไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	จำนวนนักศึกษา/บัณฑิตศึกษาที่เป็นผู้ประกอบการไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	จำนวนนักศึกษา/บัณฑิตศึกษาที่เป็นผู้ประกอบการไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	จำนวนนักศึกษา/บัณฑิตศึกษาที่เป็นผู้ประกอบการไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- สัดส่วนของจำนวนนักศึกษา/บัณฑิตที่เป็นผู้ประกอบการ (จบการศึกษา ไม่เกิน 5 ปี) ที่เกิดจากกระบวนการพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรม
- จำนวนนักศึกษา/บัณฑิตศึกษาที่เป็นผู้ประกอบการ หมายถึง นักศึกษา/บัณฑิต (จบการศึกษาไม่เกิน 5 ปี) ที่เป็นผู้ประกอบการใหม่ในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา
- จำนวนนักศึกษาทั้งหมด หมายถึง นักศึกษาของมหาวิทยาลัย (ปริญญาตรี และบัณฑิตศึกษา) ที่รายงานในระบบ CHE QA Online รอบปีการศึกษาที่ผ่านมา

ตัวอย่างการคำนวณ

จำนวนนักศึกษา/บัณฑิตที่เป็นผู้ประกอบการ (จบการศึกษา ไม่เกิน 5 ปี) ที่เกิดจากกระบวนการพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรม ของหลักสูตรหนึ่ง = 40 คน (นับรวมนักศึกษาปัจจุบันทุกชั้นปี และบัณฑิต(จบการศึกษาไม่เกิน 5 ปี ประเมินปีการศึกษา 2564 นับบัณฑิตที่จบในปีการศึกษา 2559 ถึง ปีการศึกษา 2563) ที่เป็นผู้ประกอบ

จำนวนนักศึกษาทั้งหมด (นักศึกษาทุกชั้นปีตั้งแต่ ชั้นปีที่ 1 ถึง นักศึกษาตกค้างทั้งหมดในหลักสูตร) = 750 คน

คำนวณค่าร้อยละ

$$\text{ร้อยละ} = \frac{40}{750} \times 100$$

$$= 5.33$$

ผลการดำเนินการ นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ เท่ากับ ร้อยละ 5.33 จากเกณฑ์การพิจารณา = ระดับ 1 = 1 คะแนน

ตัวชี้วัดที่ 2.4 รางวัลด้านผู้ประกอบการ (Startup Awards)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่ การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อ เอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่ สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษาหรือ บัณฑิตของหลักสูตรที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษา หรือบัณฑิตของหลักสูตรที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษาหรือ บัณฑิตของหลักสูตรที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด}} \times 100$$

กำหนดระดับคุณภาพของรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษาหรือบัณฑิตของหลักสูตรที่ได้รับการ ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.25	ผลงานที่ได้รับรางวัลจากองค์กรภายนอก
0.50	ผลงานที่ได้รับรางวัลจากเครือข่ายองค์กรในประเทศ
0.75	ผลงานที่ได้รับรางวัลจากองค์กรระดับชาติ
1.00	ผลงานที่ได้รับรางวัลจากองค์กรระดับนานาชาติ

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	รางวัลด้านผู้ประกอบการใหม่ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	รางวัลด้านผู้ประกอบการใหม่ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	รางวัลด้านผู้ประกอบการใหม่ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	รางวัลด้านผู้ประกอบการใหม่ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	รางวัลด้านผู้ประกอบการใหม่ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- ผลรวมค่าน้ำหนักรางวัลด้านผู้ประกอบการใหม่ หมายถึง ผลรวมค่าน้ำหนักคะแนนรางวัลด้านผู้ประกอบการใหม่ของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา
- จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาของมหาวิทยาลัยที่รายงานในระบบ CHE QA Online ในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา

บทที่ 6

ตัวชี้วัด ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา

กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับคณะ

ระดับคณะ ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และเพิ่มเติมตัวชี้วัดที่ดำเนินการในระดับคณะ จำนวน 6 องค์ประกอบ 28 ตัวชี้วัด ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพคณะ	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
1. การผลิตบัณฑิต	1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินของทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ
	1.2 อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	1.3 อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	1.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ
	1.5 การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	1.6 กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	1.7 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)	ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินนักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการของทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ
	1.8 บุคลากรคณะแลกเปลี่ยนความรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (Talent/ Academic Mobility Consultation)	สัดส่วนของอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ต่อจำนวนอาจารย์และนักวิจัยของคณะทั้งหมดต่อปี
	1.9 งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ (Startup Co-Investment Funding)	สัดส่วนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ อาทิ ศิษย์เก่า ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม หรือบุคคลภายนอก ต่องบประมาณดำเนินงานทั้งหมดของคณะ

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพคณะ	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
	1.10 หลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (Technological/Innovation-Driven Entrepreneurial Education)	ร้อยละของจำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program) ต่อจำนวนหลักสูตรทั้งหมด
	1.11 ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในคณะ (Technological/Innovation -Driven Entrepreneurial Ecosystem)	เกณฑ์มาตรฐาน 5 ข้อ
2. วิจัย	2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนา งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทั้งภายใน และภายนอก ต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย
	2.3 ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	ผลงานทางวิชาการทุกประเภทต่ออาจารย์ประจำและนักวิจัย
	2.4 งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของคณะ(Technological/Innovative Development Funding)	งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของคณะ ต้องงบประมาณดำเนินงานทั้งหมด
	2.5 ความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของคณะ (University - Industry Linkage)	ร้อยละผลรวมค่าน้ำหนักความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมระหว่างภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับคณะต่อจำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมดของคณะ
	2.6 อัตราการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ (Citation/Publication)	จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ ต่อจำนวนผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมด

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพคณะ	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
	2.7 ความร่วมมือวิจัยระดับนานาชาติ (Active International Research Collaboration)	ร้อยละจำนวนบทความวิจัย (Paper) ที่มีความร่วมมือกับนานาชาติต่อจำนวนบทความวิจัย (Paper) ทั้งหมด ในฐานข้อมูล Scopus
3. การบริการวิชาการ	3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	3.2 รายได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม	จำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม ต่อจำนวนอาจารย์และนักวิจัยทั้งหมด
4. การทำนุบำรุง ศิลปะและ วัฒนธรรม	4.1 ระบบกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรม (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ. 2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 7 ข้อ
5 การบริหารจัดการ	5.1 การบริหารของคณะเพื่อการกำกับ ติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและ เอกลักษณ์ของคณะ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 7 ข้อ
	5.2 ระบบกำกับประกันคุณภาพ หลักสูตร (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
6. ผลลัพธ์ตาม มาตรฐานการ อุดมศึกษาจาก แผนพัฒนาคณะ	6.1 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 1 ผลลัพธ์ผู้เรียน ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การ สร้างบัณฑิตนักปฏิบัติ Hands on, Mind on และ Heart on	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตาม ตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด
	6.2 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 2 ด้าน การวิจัยและนวัตกรรม ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาวิจัยสิ่งประดิษฐ์และสร้างนวัตกรรมเพื่อ สนับสนุนการเรียนการสอนและพัฒนา ประเทศ สอดคล้องกับ Thailand 4.0	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตาม ตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด
	6.3 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 3 ด้าน การบริการวิชาการ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาคุณภาพการให้บริการวิชาการแก่ ชุมชนและสังคมอย่างยั่งยืน	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตาม ตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพคณะ	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
	6.4 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 4 ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 สืบสานทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และความเป็นไทย	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด
	6.5 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 5 ด้านการบริหารจัดการประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาระบบการบริหารจัดการเพื่อมุ่งสู่การเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูงโดยใช้ IT แบบรวมศูนย์	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด

รายละเอียดตัวชี้วัดประกันคุณภาพการศึกษาเพิ่มเติม ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา

องค์ประกอบที่ 1 บัณฑิต

ตัวชี้วัดที่ 1.7 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินนักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการของทุกหลักสูตรที่ คณะ

รับผิดชอบ

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินนักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการของหลักสูตร ตามสูตร

คะแนนที่ได้	=	$\frac{\text{ผลรวมคะแนนประเมินนักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการของทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่คณะรับผิดชอบ}}$
-------------	---	---

ตัวชี้วัดที่ 1.8 บุคลากรคณะแลกเปลี่ยนความรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (Talent/ Academic Mobility Consultation)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวังมองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

สัดส่วนของอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ต่อจำนวนอาจารย์และนักวิจัยของคณะทั้งหมดต่อปี

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนอาจารย์/นักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม}}{\text{จำนวนอาจารย์และนักวิจัยของคณะทั้งหมด}} \times 100$$

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	จำนวนอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	จำนวนอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	จำนวนอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	จำนวนอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	จำนวนอาจารย์และนักวิจัยที่ไปถ่ายทอด/แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการแก่สถานประกอบการในภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- ข้อมูลด้านบุคลากรตามโครงการ Talent Mobility ของคณะและหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

ตัวชี้วัดที่ 1.9 งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ (Startup Co-Investment Funding)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

สัดส่วนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ อาทิ ศิษย์เก่า ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม หรือบุคคลภายนอก ต้องงบประมาณดำเนินงานทั้งหมดของคณะ

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่}}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดของคณะ}} \times 100$$

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- จำนวนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนสร้างผู้ประกอบการใหม่ หมายถึง จำนวนเงินที่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกเพื่อการสร้างผู้ประกอบการในรอบปีงบประมาณที่ผ่านมา

- จำนวนงบประมาณทั้งหมด หมายถึง รายจ่ายที่กำหนดให้จ่ายเพื่อการบริการของคณะรอบปีงบประมาณที่ผ่านมา จากเงินรายได้และงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด โดยไม่นับรวมรายจ่ายงบบุคลากรและรายจ่ายลักษณะงบลงทุน

ตัวชี้วัดที่ 1.10 หลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (Technological/ Innovation-Driven Entrepreneurial Education)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละของจำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program)

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program) ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา}}{\text{จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมทั้งหมดของคณะ}} \times 100$$

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง หลักสูตรโปรแกรมเฉพาะมีปริญญาและไม่มีปริญญา ที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา
- จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมทั้งหมด หมายถึง หลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program) ในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา

ตัวชี้วัดที่ 1.11 ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในคณะ (Technological/Innovation -Driven Entrepreneurial Ecosystem)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์มาตรฐาน

มีการดำเนินงานด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในระดับคณะ ดังนี้

- A - มีนโยบายส่งเสริมด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- B - มีเครือข่ายผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- C - มีโครงการ/กิจกรรมด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- D - มีรายวิชาเฉพาะด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- E - มี Platform กลางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	มีการดำเนินงานแบบ A
ระดับ 2	มีการดำเนินงานแบบ A + B
ระดับ 3	มีการดำเนินงานแบบ A + B + C
ระดับ 4	มีการดำเนินงานแบบ A + B + C + D
ระดับ 5	มีการดำเนินงานแบบ A + B + C + D + E

หมายเหตุ

- ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในคณะ หมายถึง นโยบาย เครือข่าย โครงการ/กิจกรรม รายวิชาเฉพาะ และ Platform กลางที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา

องค์ประกอบที่ 2 วิจัย

ตัวชี้วัดที่ 2.4 งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของคณะ (Technological/Innovative Development Funding)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของคณะ ต้องงบประมาณดำเนินงานทั้งหมด

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนงบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของคณะ ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนงบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของคณะ}}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดของคณะ}} \times 100$$

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- ผลรวมงบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของ คณะ หมายถึง งบประมาณทั้งหมดในการพัฒนา เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ของคณะใน รอบปีการศึกษาที่ผ่านมา
- งบประมาณทั้งหมด หมายถึง รายจ่ายที่กำหนดให้จ่ายเพื่อการบริการของคณะรอบปีงบประมาณที่ ผ่านมา จากเงินรายได้และงบประมาณแผ่นดินทั้งหมดโดยไม่นับรวมรายจ่ายงบบุคลากรและรายจ่าย ลักษณะงบลงทุน

ตัวชี้วัดที่ 2.5 ความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของคณะ (University - Industry Linkage)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึง การเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่ มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละผลรวมค่าน้ำหนักความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมระหว่าง ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับคณะ

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของผลรวมค่าน้ำหนักของความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้าง นวัตกรรมระหว่างภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับคณะ ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ผลรวมค่าน้ำหนักของความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมระหว่างภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับคณะ}}{\text{จำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมดของคณะ}} \times 100$$

กำหนดระดับคุณภาพของความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของสถาบันอุดมศึกษา ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.25	ความร่วมมือกับองค์กรขนาดย่อม
0.50	ความร่วมมือกับองค์กรขนาดกลาง
0.75	ความร่วมมือกับองค์กรขนาดใหญ่
1.00	ความร่วมมือกับองค์กรต่างประเทศ

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- ผลรวมถ่วงน้ำหนักความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม หมายถึง ผลรวมค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมหารจำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมด
- จำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมด หมายถึง รายการความร่วมมือ เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/ อุตสาหกรรม University - Industry Linkage ของคณะทั้งหมดในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา
- ข้อมูลความร่วมมือระหว่างคณะกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (ขนาดของธุรกิจอ้างอิงตาม ประกาศกฎกระทรวงอุตสาหกรรม จำนวนแรงงานและมูลค่า สินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545 (ฉบับ 11 กันยายน 2545))

ตัวชี้วัดที่ 2.6 อัตราการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ (Citation/Publication)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีปฏิทิน

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่ การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อ เอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่ สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการ ยอมรับระดับนานาชาติ ต่อจำนวนผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมด

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของจำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับ การยอมรับระดับนานาชาติ ตามสูตร

คะแนนที่ได้	=	$\frac{\text{จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับ การยอมรับระดับนานาชาติ}}{\text{จำนวนผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมด}}$
-------------	---	---

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ มากกว่า 2
ระดับ 2	จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ มากกว่า 4
ระดับ 3	จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ มากกว่า 6
ระดับ 4	จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ มากกว่า 8
ระดับ 5	จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ มากกว่า 10

หมายเหตุ

- จำนวนการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ หมายถึง การอ้างอิงในฐานข้อมูลระดับนานาชาติของผลงานวิจัย ตามประกาศ กพอ.หรือ กกอ. เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2562 ในรอบ 5 ปี ปฏิทิน ที่ผ่านมา
- จำนวนผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ หมายถึง ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมดในระดับชาติและระดับนานาชาติ ตามประกาศ กพอ.หรือ กกอ. เรื่องหลักเกณฑ์การ พิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.2562 ในรอบ 5 ปี ปฏิทิน ที่ผ่านมา
- ข้อมูลตามฐานข้อมูลระดับนานาชาติของผลงานวิจัยตามประกาศ กพอ.หรือ กกอ. เรื่องหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.2562 เช่น Scopus, ISI, WOS (เฉพาะในฐานข้อมูล SCIE, SSCI และ AHCI เท่านั้น) เป็นต้น

ตัวชี้วัดที่ 2.7 ความร่วมมือวิจัยระดับนานาชาติ (Active International Research Collaboration)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีปฏิทิน

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึง การเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละจำนวนบทความวิจัย (Paper) ที่มีความร่วมมือกับนานาชาติต่อจำนวนบทความวิจัย (Paper) ทั้งหมดในฐานข้อมูล Scopus

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนบทความวิจัย (Paper) ที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ ตามสูตร

$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนบทความวิจัย (Paper) ที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ}}{\text{จำนวนบทความวิจัย (Paper) ทั้งหมดในฐานข้อมูล Scopus}} \times 100$
--

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	บทความวิจัยที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40
ระดับ 2	บทความวิจัยที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 50
ระดับ 3	บทความวิจัยที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 60
ระดับ 4	บทความวิจัยที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 70
ระดับ 5	บทความวิจัยที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 80

หมายเหตุ

- จำนวนบทความวิจัยที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ หมายถึง ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ของอาจารย์/นักวิจัยของคณะโดยมีอาจารย์หรือนักวิจัยจากหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษาจากต่างประเทศเป็นผู้ร่วมประพันธ์ ในรอบ 5 ปีปฏิทิน
- จำนวนบทความวิจัย (Paper) ตีพิมพ์ในฐานข้อมูล Scopus หมายถึง ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลระดับนานาชาติ Scopus ในรอบ 5 ปีปฏิทิน
- ข้อมูลอ้างอิงตาม SciVal

องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ

ตัวชี้วัดที่ 3.2 รายได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

จำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม ต่อจำนวนอาจารย์และนักวิจัยทั้งหมด

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของจำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม ตามสูตร

คะแนนที่ได้	=	$\frac{\text{จำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม}}{\text{จำนวนอาจารย์และนักวิจัยทั้งหมดของคณะ}}$
-------------	---	--

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ 10,000 บาท
ระดับ 2	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ 25,000 บาท
ระดับ 3	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ 50,000 บาท
ระดับ 4	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ 75,000 บาท
ระดับ 5	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ 100,000 บาท

บทที่ 7

ตัวชี้วัด ระดับมหาวิทยาลัย

กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

ระดับมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ ระดับหน่วยงานสนับสนุน และเพิ่มเติมตัวชี้วัดที่ดำเนินการในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 6 องค์ประกอบ 31 ตัวชี้วัด ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพมหาวิทยาลัย	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
1. การผลิตบัณฑิต	1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินของทุกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ
	1.2 อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ. 2557)	ร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	1.3 อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ. 2557)	ร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	1.4 การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	1.5 กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสีชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	1.6 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับหลักสูตร
	1.7 รางวัลด้านผู้ประกอบการ (Startup Awards)	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับหลักสูตร
	1.8 บุคลากรมหาวิทยาลัยแลกเปลี่ยนความรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (Talent/ Academic Mobility Consultation)	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะ
	1.9 งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ (Startup Co-Investment Funding)	ร้อยละของงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ อาทิ ศิษย์เก่า ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม หรือบุคคลภายนอก ต้องงบประมาณดำเนินงานทั้งหมดของคณะ

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพมหาวิทยาลัย	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
	1.10 หลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (Technological/ Innovation-Driven Entrepreneurial Education)	ร้อยละของจำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program) ต่อจำนวนหลักสูตรทั้งหมด
	1.11 ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย (Technological/Innovation -Driven Entrepreneurial Ecosystem)	สิ่งสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อการเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย
	1.12 คุณภาพของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย	ร้อยละของอาจารย์ที่ได้รับรางวัลระดับชาติ/นานาชาติ ต่ออาจารย์ทั้งหมด
	1.13 รายได้ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน	สัดส่วนรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอนต้องดำเนินงานทั้งหมด
2. วิจัย	2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนา งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะ
	2.3 ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย (ดูคู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะ
	2.4 งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย (Technological/Innovative Development Funding)	งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย ต่อ งบประมาณดำเนินงานทั้งหมด
	2.5 ความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของมหาวิทยาลัย (University - Industry Linkage)	คะแนนจำนวนความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการ และส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมระหว่างภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับมหาวิทยาลัยต่อจำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมดของมหาวิทยาลัย
	2.6 อัตราการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ (Citation/Publication)	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะ

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพมหาวิทยาลัย	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
	2.7 ความร่วมมือวิจัยระดับนานาชาติ (Active International Research Collaboration)	สัดส่วนของสิ่งพิมพ์ทั้งหมดของมหาวิทยาลัยที่มีผู้เขียนร่วมจากต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งคน
3. การบริการวิชาการ	3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	3.2 รายได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม	จำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม ต่อจำนวนอาจารย์และนักวิจัยทั้งหมด
4. การทำนุบำรุง ศิลปะและ วัฒนธรรม	4.1 ระบบกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรม (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 7 ข้อ
5 การบริหารจัดการ	5.1 การบริหารของมหาวิทยาลัยเพื่อการกำกับ ติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและ เอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 7 ข้อ
	5.2 ผลการบริหารงานของคณะ (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะทุกคณะ
	5.3 ระบบกำกับประกันคุณภาพ หลักสูตร และคณะ (คู่มือ สกอ. (เล่มสี่ชมพู) พ.ศ.2557)	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
6. ผลลัพธ์ตาม มาตรฐานการ อุดมศึกษาจาก แผนพัฒนา มหาวิทยาลัย	6.1 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 1 ผลลัพธ์ผู้เรียน ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้าง บัณฑิตนักปฏิบัติ Hands on, Mind on และ Heart on	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตาม ตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด
	6.2 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 2 ด้าน การวิจัยและนวัตกรรม ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาวิจัยสิ่งประดิษฐ์และสร้างนวัตกรรมเพื่อ สนับสนุนการเรียนการสอนและพัฒนา ประเทศ สอดคล้องกับ Thailand 4.0	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตาม ตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพมหาวิทยาลัย	ตัวชี้วัด	เกณฑ์พิจารณา
	6.3 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 3 ด้านการบริการวิชาการ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาคุณภาพการให้บริการวิชาการแก่ชุมชน และสังคมอย่างยั่งยืน	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด
	6.4 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 4 ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 สืบสานทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และความเป็นไทย	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด
	6.5 ร้อยละความสำเร็จตามมาตรฐานที่ 5 ด้านการบริหารจัดการประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาระบบการบริหารจัดการเพื่อมุ่งสู่การเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูงโดยใช้ IT แบบรวมศูนย์	ร้อยละความสำเร็จของแผนที่บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยกำหนด

รายละเอียดตัวชี้วัดประกันคุณภาพการศึกษาเพิ่มเติม ระดับมหาวิทยาลัย

องค์ประกอบที่ 1 บัณฑิต

ตัวชี้วัดที่ 1.6 นักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการ (Student and Graduate Entrepreneur)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินนักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการของทุกหลักสูตร

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินนักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการของหลักสูตร ตามสูตร

คะแนนที่ได้	=	$\frac{\text{ผลรวมคะแนนประเมินนักศึกษาและบัณฑิตผู้ประกอบการของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ}}$
-------------	---	--

ตัวชี้วัดที่ 1.7 รางวัลด้านผู้ประกอบการ (Startup Awards)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษาหรือบัณฑิตได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติของทุกหลักสูตร

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษาหรือบัณฑิตได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติของทุกหลักสูตร ตามสูตร

คะแนนที่ได้	=	$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนประเมินรางวัลสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เป็นนักศึกษาหรือบัณฑิตได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ}}$
-------------	---	--

ตัวชี้วัดที่ 1.8 บุคลากรมหาวิทยาลัยแลกเปลี่ยนความรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (Talent/ Academic Mobility Consultation)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวังมองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินบุคลากรมหาวิทยาลัยแลกเปลี่ยนเรียนรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของทุกคณะ

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินบุคลากรมหาวิทยาลัยแลกเปลี่ยนเรียนรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของทุกคณะ ตามสูตร

คะแนนที่ได้	=	$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนประเมินบุคลากรมหาวิทยาลัยแลกเปลี่ยนเรียนรู้สู่ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของทุกคณะ}}{\text{จำนวนคณะทั้งหมดที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ}}$
-------------	---	---

ตัวชี้วัดที่ 1.9 งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ (Startup Co-Investment Funding)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

สัดส่วนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ อาทิ ศิษย์เก่า ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม หรือบุคคลภายนอก ต้องประมาณดำเนินงานทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่ ตามสูตร

ร้อยละ	=	$\frac{\text{จำนวนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ/ธุรกิจใหม่}}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}} \times 100$
--------	---	---

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- จำนวนงบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุนสร้างผู้ประกอบการใหม่ หมายถึง จำนวนเงินที่ได้รับ การสนับสนุนจากบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกเพื่อการสร้างผู้ประกอบการในรอบปีงบประมาณที่ผ่านมา
- จำนวนงบประมาณทั้งหมด หมายถึง รายจ่ายที่กำหนดให้จ่ายเพื่อการบริหารของมหาวิทยาลัยรอบปีงบประมาณที่ผ่านมา จากเงินรายได้และงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด โดยไม่นับรวมรายจ่ายบุคคลากรและรายจ่ายลักษณะงบลงทุน

ตัวชี้วัดที่ 1.10 หลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ
(Technological/ Innovation-Driven Entrepreneurial Education)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึง การเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละของจำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program)

สูตรในการคำนวณ

- คำนวณร้อยละของจำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program) ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทั้งหลักสูตรมีปริญญาและไม่มีปริญญา}}{\text{จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}} \times 100$$

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมเฉพาะที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง หลักสูตรโปรแกรมเฉพาะที่มีปริญญาและไม่มีปริญญา ที่ใช้เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา
- จำนวนหลักสูตร/โปรแกรมทั้งหมด หมายถึง หลักสูตรที่มีปริญญาและไม่มีปริญญา (Degree and Non-degree program) ในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา

ตัวชี้วัดที่ 1.11 ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย (Technological/Innovation -Driven Entrepreneurial Ecosystem)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์มาตรฐาน

มีการดำเนินงานด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในระดับมหาวิทยาลัย ดังนี้

- A - มีนโยบายส่งเสริมด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- B - มีเครือข่ายผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- C - มีโครงการ/กิจกรรมด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- D - มีรายวิชาเฉพาะด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ
- E - มี Platform กลางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการ

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	มีการดำเนินงานแบบ A
ระดับ 2	มีการดำเนินงานแบบ A + B
ระดับ 3	มีการดำเนินงานแบบ A + B + C
ระดับ 4	มีการดำเนินงานแบบ A + B + C + D
ระดับ 5	มีการดำเนินงานแบบ A + B + C + D + E

หมายเหตุ

- ระบบนิเวศน์ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย หมายถึง นโยบาย เครือข่าย โครงการ/กิจกรรม รายวิชาเฉพาะ และ Platform กลางที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเร่งพัฒนาผู้ประกอบการในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา

ตัวชี้วัดที่ 1.12 คุณภาพอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่ การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อ เอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่ สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยที่ได้รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติระดับชาติ/นานาชาติ เป็น คะแนนระหว่าง 0-5 คะแนน โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม 5 เท่ากับ ร้อยละ 40

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติระดับชาติ/นานาชาติ ของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย ตามสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติระดับชาติ/นานาชาติของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติระดับชาติ/นานาชาติของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย}}{40} \times 5$$

กำหนดระดับคุณภาพของรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
1.00	ผลงานที่ได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ระดับชาติ
1.50	ผลงานที่ได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ระดับนานาชาติ
2.00	ผลงานที่ได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ ระดับภูมิภาค/โลก

ตัวชี้วัดที่ 1.13 รายได้ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

สัดส่วนรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอนต่อบำเหน็จงานทั้งหมด

สูตรในการคำนวณ

- คำนวณร้อยละของจำนวนรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน ตามสูตร

ร้อยละ	=	$\frac{\text{จำนวนรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน}}{\text{จำนวนงบดำเนินงานทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}} \times 100$
--------	---	--

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	งบประมาณจากแหล่งทุนภายนอกสนับสนุน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

องค์ประกอบที่ 2 วิจัย

ตัวชี้วัดที่ 2.4 งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย(Technological/Innovative Development Funding)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึง การเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

งบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย ต่อ งบประมาณดำเนินงานทั้งหมด

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนงบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย ตามสูตร

ร้อยละ	=	$\frac{\text{จำนวนงบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย}}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}} \times 100$	
--------	---	---	--

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	งบประมาณการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- ผลรวมงบประมาณการพัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัย หมายถึง งบประมาณทั้งหมดในการพัฒนา เทคโนโลยี/นวัตกรรมเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัยใน รอบปีการศึกษาที่ผ่านมา

- งบประมาณทั้งหมด หมายถึง รายจ่ายที่กำหนดให้จ่ายเพื่อการบริหารของมหาวิทยาลัยรอบปีงบประมาณที่ผ่านมา จากเงินรายได้และงบประมาณแผ่นดินทั้งหมดโดยไม่นับรวมรายจ่ายงบบุคลากรและรายจ่ายลักษณะงบลงทุน

ตัวชี้วัดที่ 2.5 ความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของมหาวิทยาลัย (University - Industry Linkage)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละผลรวมค่าน้ำหนักความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมระหว่างภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับมหาวิทยาลัย

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของผลรวมค่าน้ำหนักของความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมระหว่างภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับมหาวิทยาลัย ตามสูตร

ร้อยละ	=	$\frac{\text{ผลรวมค่าน้ำหนักของความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมระหว่างภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมร่วมกับมหาวิทยาลัย}}{\text{จำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}} \times 100$	
--------	---	---	--

กำหนดระดับคุณภาพของความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของสถาบันอุดมศึกษาดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.25	ความร่วมมือกับองค์กรขนาดเล็ก
0.50	ความร่วมมือกับองค์กรขนาดกลาง
0.75	ความร่วมมือกับองค์กรขนาดใหญ่
1.00	ความร่วมมือกับองค์กรต่างประเทศ

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 5
ระดับ 2	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 10
ระดับ 3	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 20
ระดับ 4	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 30
ระดับ 5	ความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40

หมายเหตุ

- ผลรวมถ่วงน้ำหนักความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม หมายถึง ผลรวมค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักความร่วมมือกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม หารจำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมด
- จำนวนความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกทั้งหมด หมายถึง รายการความร่วมมือ เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการและส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมกับภาคธุรกิจ/ อุตสาหกรรม University - Industry Linkage ของมหาวิทยาลัยทั้งหมดในรอบปีการศึกษาที่ผ่านมา
- ข้อมูลความร่วมมือระหว่างคณะกับภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรม (ขนาดของธุรกิจอ้างอิงตาม ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม จำนวนแรงงานและมูลค่า สินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545 (ฉบับ 11 กันยายน 2545)

ตัวชี้วัดที่ 2.6 อัตราการอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ (Citation/Publication)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีปฏิทิน

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินอัตราอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ของทุกคณะ

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินอัตราอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ของทุกคณะ ตามสูตร

คะแนนที่ได้	=	$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนประเมินอัตราอ้างอิงของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ของทุกคณะ}}{\text{จำนวนคณะทั้งหมดที่มหาวิทยาลัยรับผิดชอบ}}$
-------------	---	---

ตัวชี้วัดที่ 2.7 ความร่วมมือวิจัยระดับนานาชาติ (Active International Research Collaboration)

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีปฏิทิน

คำอธิบายตัวชี้วัด

การวัดศักยภาพ พิจารณาจากตัวแบบการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศที่กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากร การจัดระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการดึงดูดทุนมนุษย์ที่มีความสามารถ ซึ่งนำเสนอโดย Attbach and Samit (2011) และกรอบแนวคิดในการพัฒนาคณะ/มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการบ่มเพาะผู้ประกอบการ และการพัฒนาชุมชน

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละจำนวนบทความวิจัย (Paper) ที่มีความร่วมมือกับนานาชาติต่อจำนวนบทความวิจัย (Paper) ทั้งหมดในฐานข้อมูล Scopus

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของจำนวนบทความวิจัย (Paper) ที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ ตามสูตร

ร้อยละ	=	$\frac{\text{จำนวนบทความวิจัย (Paper) ที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ}}{\text{จำนวนบทความวิจัย (Paper) ทั้งหมดในฐานข้อมูล Scopus}} \times 100$
--------	---	--

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	บทความวิจัยที่ความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 40
ระดับ 2	บทความวิจัยที่ความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 50
ระดับ 3	บทความวิจัยที่ความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 60
ระดับ 4	บทความวิจัยที่ความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 70
ระดับ 5	บทความวิจัยที่ความร่วมมือกับนานาชาติ ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 80

หมายเหตุ

- จำนวนบทความวิจัยที่มีความร่วมมือกับนานาชาติ หมายถึง ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ของอาจารย์/นักวิจัยของมหาวิทยาลัยโดยมีอาจารย์หรือนักวิจัยจากหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษาจากต่างประเทศเป็นผู้ร่วมประพันธ์ ในรอบ 5 ปีปฏิทิน
- จำนวนบทความวิจัย (Paper) ตีพิมพ์ในฐานข้อมูล Scopus หมายถึง ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลระดับนานาชาติ Scopus ในรอบ 5 ปีปฏิทิน
- ข้อมูลอ้างอิงตาม SciVal

องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ

ตัวชี้วัดที่ 3.2 รายได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม

ชนิดของตัวชี้วัด ผลลัพธ์

รอบปีประเมิน ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวชี้วัด

ผลการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาพความสำเร็จในการบริหารกลยุทธ์เพื่อ มุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นอกเหนือจากการวัดระดับผลลัพธ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรจะได้ตรวจสอบความพร้อมของหลักสูตร/คณะในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อเอาชนะ อุปสรรคและความท้าทายต่างๆ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากความสามารถที่มี และพัฒนาความสามารถใหม่ๆ ซึ่ง จำเป็นต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวัง มองไปข้างหน้าให้เห็นถึงการบ่มเพาะความสามารถและคุณลักษณะที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เกณฑ์การประเมิน

จำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม ต่อจำนวนอาจารย์และนักวิจัยทั้งหมด

สูตรในการคำนวณ

1. คำนวณค่าเฉลี่ยของจำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมตามสูตร

$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนรายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรม}}{\text{จำนวนอาจารย์และนักวิจัยทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$

เกณฑ์การพิจารณา

ระดับ 1	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท
ระดับ 2	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 25,000 บาท
ระดับ 3	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50,000 บาท
ระดับ 4	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 75,000 บาท
ระดับ 5	รายได้ที่ได้จากการบริการวิชาการ(ถ่ายทอดความรู้) สู่ภาคอุตสาหกรรมต่อหัวบุคลากร ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000 บาท

ภาคผนวก

แนวทางการวิเคราะห์และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

การสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน แต่ละระดับมีรายละเอียด ดังนี้

1. ระดับหลักสูตร

มีองค์ประกอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 6 องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา

องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์

องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

องค์ประกอบที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 1.1 การกำกับมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จำนวนเกณฑ์ขึ้นอยู่กับระดับปริญญา หากผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง ถือว่าหลักสูตรนั้น “ไม่ได้มาตรฐาน” และมีค่าคะแนนเป็น “ศูนย์” หากหลักสูตรนั้นมีผลการดำเนินงานผ่านทุกเกณฑ์ถือว่าเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และจะมีการประเมินคะแนนคุณภาพของหลักสูตร ในองค์ประกอบที่ 2-6

คะแนนรวมเฉลี่ย จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

- คะแนนรวมเฉลี่ยเฉพาะตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557

$$\text{คะแนนรวมเฉลี่ย} = \frac{\text{คะแนนรวมของตัวชี้วัด 13 ตัว}}{13}$$

- คะแนนรวมเฉลี่ยตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557 + ตัวชี้วัดเพิ่มเติม ของ มหาวิทยาลัย

$$\text{คะแนนรวมเฉลี่ย} = \frac{\text{คะแนนรวมของตัวชี้วัด 16 ตัว}}{16}$$

ซึ่งการแปลผลจะเป็นการอธิบายว่า

คะแนนระดับหลักสูตร = 0 หมายถึง หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน

คะแนนระดับหลักสูตร = 0.01 - 5.00 หมายถึง หลักสูตรเป็นไปตามมาตรฐาน และมีระดับคุณภาพตามคะแนนที่ได้ ดังนี้

คะแนนรวมเฉลี่ย	ระดับคุณภาพ
0.01-2.00	น้อย
2.01-3.00	ปานกลาง
3.01-4.00	ดี
4.01-5.00	ดีมาก

แม้ว่าหลักสูตรไม่ผ่านองค์ประกอบที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 1.1 (การกำกับมาตรฐาน) ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/คณะ/มหาวิทยาลัย ต้องประเมินตัวชี้วัดขององค์ประกอบที่ 2 ถึงองค์ประกอบที่ 6 ด้วย เพื่อให้ทราบระดับการพัฒนาของหลักสูตรตนเอง โดยการวิเคราะห์ในรายละเอียดของปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ และรายองค์ประกอบ โดยไม่ต้องรายงานระดับคะแนนเฉลี่ย เพื่อเป็นการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพในองค์ประกอบที่ 2 ถึงองค์ประกอบที่ 6 เกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนา เพื่อยกระดับคุณภาพของหลักสูตรต่อไป แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร

1. ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร (ตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557)

องค์ประกอบที่	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	ผลการประเมิน
					0.01 – 2.00 ระดับคุณภาพน้อย 2.01 – 3.00 ระดับคุณภาพปานกลาง 3.01 – 4.00 ระดับคุณภาพดี 4.01 – 5.00 ระดับคุณภาพดีมาก
1 การกำกับมาตรฐาน		ผ่าน/ไม่ผ่าน			หลักสูตรได้/ไม่ได้มาตรฐาน
2 บัณฑิต	-	-	2.1, 2.2		
3 นักศึกษา	3.1, 3.2, 3.3	-	-		
4 อาจารย์	4.1, 4.2, 4.3	-	-		
5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	5.1	5.2, 5.3, 5.4	-		
6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	-	6.1	-		
รวม					
ผลการประเมิน					

2. ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร (ตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557 + ตัวชี้วัดเพิ่มเติม ของ มหาวิทยาลัย)

องค์ประกอบที่	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	ผลการประเมิน 0.01 – 2.00 ระดับคุณภาพน้อย 2.01 – 3.00 ระดับคุณภาพปานกลาง 3.01 – 4.00 ระดับคุณภาพดี 4.01 – 5.00 ระดับคุณภาพดีมาก
1 การกำกับมาตรฐาน	ผ่าน/ไม่ผ่าน				หลักสูตรได้/ไม่ได้มาตรฐาน
	1.2	-	-		
2 บัณฑิต	-	-	2.1, 2.2,2.3,2.24		
3 นักศึกษา	3.1, 3.2, 3.3	-	-		
4 อาจารย์	4.1, 4.2, 4.3	-	-		
5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	5.1	5.2, 5.3, 5.4	-		
6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	-	6.1	-		
รวม					
ผลการประเมิน					

ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนา องค์ประกอบที่ 2-องค์ประกอบที่ 6

จุดเด่นและแนวทางเสริม	
1.	
2.	
3.	
จุดที่ควรพัฒนาและแนวทางปรับปรุง	
1.	
2.	
3.	

2. ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา

การประเมินระดับคณะจะสะท้อนผลการดำเนินงานของผู้บริหารคณะใน 4 พันธกิจ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการของคณะด้วย โดยมีองค์ประกอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ และองค์ประกอบที่ 6 ผลลัพธ์ตาม

มาตรฐานการอุดมศึกษาจากแผนพัฒนาคณะ นอกจากนั้นมีการวิเคราะห์แยกเป็น ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และ ผลลัพธ์ด้วย เพื่อให้ผู้บริหารคณะได้นำไปใช้เป็นข้อมูลใน การปรับปรุงพัฒนา ดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์ผลการประเมิน (IPO) ระดับคณะ/สถาบัน/สำนักวิชา

1. ตารางวิเคราะห์ผลการประเมิน (IPO) ระดับคณะ (ตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557)

องค์ประกอบคุณภาพ	คะแนนการประเมินเฉลี่ย					ผลการประเมิน
	ตัวชี้วัด	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	
						0.00 – 1.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน 1.51 – 2.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุง 2.51 – 3.50 การดำเนินงานระดับพอใช้ 3.51 – 4.50 การดำเนินงานระดับดี 4.51 – 5.00 การดำเนินงานระดับดีมาก
1 การผลิตบัณฑิต	6	1.2, 1.3, 1.4	1.5, 1.6	1.1		
2 การวิจัย	3	2.2	2.1	2.3		
3 การบริการวิชาการ	1	-	3.1	-		
4 การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม	1	-	4.1	-		
5 การบริหารจัดการ	2	-	5.1, 5.2	-		
รวม	13	4	7	3		
คะแนนเฉลี่ย						
ผลการประเมิน						

* หมายเหตุ ตัวชี้วัดที่ 1.1 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรทุกหลักสูตร

2. ตารางวิเคราะห์ผลการประเมิน (IPO) ระดับคณะ (ตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557 + ตัวชี้วัดเพิ่มเติม ของ มหาวิทยาลัย)

องค์ประกอบคุณภาพ	คะแนนการประเมินเฉลี่ย					ผลการประเมิน
	ตัวชี้วัด	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	
						0.00 – 1.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน 1.51 – 2.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุง 2.51 – 3.50 การดำเนินงานระดับพอใช้ 3.51 – 4.50 การดำเนินงานระดับดี 4.51 – 5.00 การดำเนินงานระดับดีมาก
1 การผลิตบัณฑิต	11	1.2, 1.3, 1.4	1.5, 1.6	1.1,1.7,1.8, 1.9,1.10,1.11		
2 การวิจัย	7	2.2	2.1	2.3,2.4,2.5, 2.6,2.7		
3 การบริการวิชาการ	2	-	3.1	3.2		
4 การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม	1	-	4.1	-		
5 การบริหารจัดการ	2	-	5.1, 5.2	-		
6 ผลลัพธ์ตามมาตรฐานการอุดมศึกษาจากแผนพัฒนาคณะ	5	-	-	6.1,6.2,6.3, 6.4,6.5		
รวม	28	4	7	17		
คะแนนเฉลี่ย						
ผลการประเมิน						

* หมายเหตุ ตัวชี้วัดที่ 1.1 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรทุกหลักสูตร คณะควรวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนาในแต่ละองค์ประกอบด้วยตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

จุดเด่น
1.
2.
จุดที่ควรพัฒนา
1.
2.
ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง
1.
2.

3. ระดับมหาวิทยาลัย

การประเมินระดับมหาวิทยาลัยจะสะท้อนผลการดำเนินงานของผู้บริหารมหาวิทยาลัยใน 4 พันธกิจ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยด้วย โดยมีองค์ประกอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ และ องค์ประกอบที่ 6 ผลลัพธ์ตามมาตรฐานการอุดมศึกษาจากแผนพัฒนามหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังมีภาวะวิเคราะห์แยกเป็น ปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลลัพธ์ด้วย เพื่อให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้นำไปใช้เป็นข้อมูล ในการปรับปรุงพัฒนา ตามตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์ผลการประเมิน (IPO) ระดับมหาวิทยาลัย

1. ตารางวิเคราะห์ผลการประเมิน (IPO) ระดับมหาวิทยาลัย (ตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557)

องค์ประกอบคุณภาพ	คะแนนการประเมินเฉลี่ย					ผลการประเมิน
	ตัวชี้วัด	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	
						0.00 – 1.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน 1.51 – 2.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุง 2.51 – 3.50 การดำเนินงานระดับพอใช้ 3.51 – 4.50 การดำเนินงานระดับดี 4.51 – 5.00 การดำเนินงานระดับดีมาก
1 การผลิตบัณฑิต	5	1.2, 1.3	1.4,1.5	1.1		
2 การวิจัย	3	2.2	2.1	2.3		
3 การบริการวิชาการ	1	-	3.1	-		
4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	1	-	4.1	-		
5 การบริหารจัดการ	3	-	5.1, 5.3	5.2		
รวม	13	3	7	3		
คะแนนเฉลี่ย						
ผลการประเมิน						

* หมายเหตุ ตัวชี้วัดที่ 1.1 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรทุกหลักสูตร
ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะทุกคณะ

2. ตารางวิเคราะห์ผลการประเมิน (IPO) ระดับมหาวิทยาลัย (ตัวชี้วัดตามคู่มือของ สกอ. ปี 2557 + ตัวชี้วัดเพิ่มเติม ของ มหาวิทยาลัย)

องค์ประกอบคุณภาพ	คะแนนการประเมินเฉลี่ย					ผลการประเมิน
	ตัวชี้วัด	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	
						0.00 – 1.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน 1.51 – 2.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุง 2.51 – 3.50 การดำเนินงานระดับพอใช้ 3.51 – 4.50 การดำเนินงานระดับดี 4.51 – 5.00 การดำเนินงานระดับดีมาก
1 การผลิตบัณฑิต	13	1.2, 1.3	1.4, 1.5	1.1,1.6,1.7,1.8,1.9, 1.10,1.11,1.12,1.13		
2 การวิจัย	7	2.2	2.1	2.3,2.4,2.5, 2.6,2.7		
3 การบริการวิชาการ	2	-	3.1	3.2		
4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	1	-	4.1	-		
5 การบริหารจัดการ	3	-	5.1, 5.3	5.2		
6 ผลลัพธ์ตามมาตรฐานการอุดมศึกษาจากแผนพัฒนาคณะ	5	-	-	6.1,6.2,6.3, 6.4,6.5		
รวม	31	3	7	21		
คะแนนเฉลี่ย						
ผลการประเมิน						

* หมายเหตุ ตัวชี้วัดที่ 1.1 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรทุกหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะทุกคณะ

มหาวิทยาลัยควรวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนาในแต่ละองค์ประกอบด้วยตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

จุดเด่น
1.
จุดที่ควรพัฒนา
1.
ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง
1.